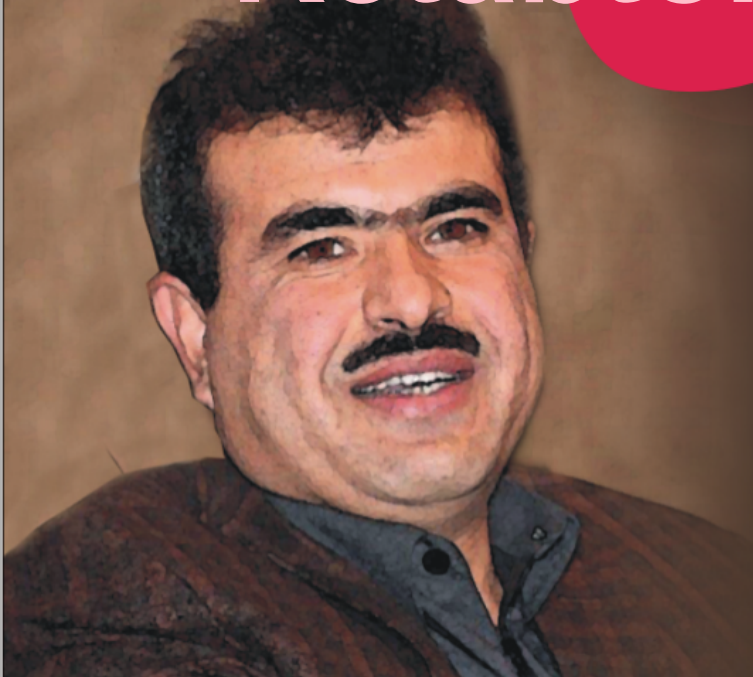

اووم سرود

کتاب غزلی

Ketabton.com

عبد الغفور لبوال

کلهوٲی ته اووم سرود

(شعري ٲولگه)

ليکوال:

عبدالغفور لېوال

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پښندنه:

د کتاب نوم: گلغوتی ته اووم سرود

لیکوال: عبدالغفور لېوال

خپرونډی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډیزاین: ضیاء ساپی

پښتنی ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحریک د خپرونو لړ: (۷۹)

ڊالی

هغی ته،

چی لاهم زما "توله شاعری" ده!

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

ژوند بنکلی دی!

گلغوتی، وغورېده او زه ایله پوه شوم، چې (ژوند بنکلی دی!).

ځینې یاران راڅخه وپوښتي: ایا ریښتیا ژوند بنکلی دی؟

په دې زخم زخم چاپیریال کې، په دې کرکه کرکه ماحول کې، دلوگیو، لنبو، زگیروییو، ساندو، غمونو او دردونو په دې زمانه کې به نو ژوند څنگه بنکلی وي؟

زه وځاندم او همدومره ورته ووايم: تاسو دخپلې گلغوتی، خدا او غوپیدا لیدلې ده؟

دوی نور هم حیران شي؛ کومه گلغوتی؟ کومه خدا؟

هو مور، همداسې یو، د اور اولنبو په چم کې نو د گلغوتی، خدا له کومه شي؟ مور، خو دنړۍ پرسر دوزخیان پیدا یو، خوماته، هو! ما نېکمرغه ته گلغوتی، وځندل او زه یې دې باورته ورسولم، چې: (ژوند بنکلی دی!).

زه د ژوند د بنکلا پر تفسیر بوخت شوم، خلکو ته مې د ژوند بنکلا وربښووله، ماویل دا غمځپلې دا ژوند رټلې، دا لنبو سیزلې او دا زخمونو دردولي به هم د ژوند بنکلا ته بوځم، زه به دوی ته دخپلې

گلغوتی خندا ورو بنسیم، دوی به باوري کړم، چې ژوند بنکلی دی... زه بوخت وم، خواري مې کوله، ماویل دا د زمکې پرسر دوزخیان حق لري، چې پوه شي: (ژوند بنکلی دی!) ما ځان همدې ته سپارلی و او بوخت وم، چې د ژوند بنکلا وژباړم...

... او گلغوتی لا ماته په تمه وه، زما انتظار یې کاوه، ماویل: دا دی در وزگار یېرم او له خندا څخه دې ځانته د ژوند سیوری جوړوم، له شونډو دې د بنکلا خوند زبېنم او له عطرو دې دروڅ تنده خړوبوم. ماویل بس همدومره، چې خلکو ته یې سپینه کړم؛ (ژوند بنکلی دی!) نور نو بېرته گلغوتی ته ورگرځم... خو چې شاته مې کتل: گلغوتی تللي وه.

گلغوتی چېرته لرې په خپل یوازیتوب کې ورکه شوې وه، نه پوهېږم سپرلي په مخه ورغلي وو، که خزانونه، واورې که توپانونه؟ شبنم که عطرورینې وړمې؟ خدایزه څه به پرې راغلي وو؟

هو! گلغوتی تللي وه، له مانه مروره تللي وه، ترډېر انتظار وروسته ورو ورو ستومانه شوې وه، ژړلي یې وو او ژړلي یې وو...

زه لا لگیا وم، خلکو ته مې ویل: (ژوند بنکلی دی!) ما د ژوند الهام دهغې گلغوتی له خندا او بنکلا څخه اخیسته، چې هغه نوره نه وه، چې انتظار ستومانه کړې وه او له ما څخه یې زړه صبر کړی و، نه نه، توبه! زړه یې نو چېرته صبر کړی و؟ دهغې خو له مانه زړه نه صبر یې، خو هسې یې په زړه د صبر ډبره اړولې وه، چې تلله، نو کوم

چا لیدلې وه او ویل یې: هغې نور نه خندل، بنکلا یې خزان شوې وه او
نوره نو هغه مسته او په زلما کې گلغوتی نه وه ...

زما پر شونډو د: (ژوند بنکلی دی!) نغمې لا سندرو ته بنکلا بښله،
چې پام مې شو، گلغوتی نور نه شته، هغه تللې ده، خدایزده په کومه
او چپرته، څنگه او ولې؟

خلکو زما په ترانو او سندرو کې د گلغوتی د خندا، بنکلا، زلما او
مستی نښې لټولې او ورو ورو یې باور راته، چې (ژوند بنکلی دی!)
د خلکو زخمونو ورو ورو خولې راټولولې او غمونه یې مړ اوې کېدل،
خو ما په خپلو سترگو کې داو بنکو د باران تر شا لیدل چې گلغوتی نه
شته، گلغوتی تللې ده.

زما سندري هم غمجنې شوې، زما په سندرو کې سوز پیدا شو، زما
په ترانو کې د گلغوتی د بېلتانه اور نڅا پیل کړه، زما په شعرونو کې
د گلغوتی یادونو لښې پیل کړې او خلکو لا د ژوند د بنکلا تفسیر
غوښتنه ...

اه! خدای دې څوک په داسې غم نه اخته کوي! یوه خوا غمجن خلک
او بله خوا د گلغوتی بېلتون!

ما د گلغوتی یادونو ته ترانې وویلې، په هغې پسې مې ژړاوې
سندري کړلې، کله مې چې په خوب ولیدله، نو ښې ډېرې کیسې مې
ورته وکړلې، خو ځلې مې ورغږ کړل:

اهای! گلغوتی!

ای د بنکلا او خدا نښې !

ای زما ټولې مینې ! راوگرځه ! بېرته راشه ! ما مه پرېږده !

خو د گلغوتی هېڅ غږ بېرته رانه غی. یوازې زما خپل غږ زما په شعرونو او ترانو کې ازانگې کولې او چينغې یې وهلې ، گلغوتی نه وه.

ما خپلې سانډې ، چينغې ، دردونه سريوځای کړل ، د ژوند د بنکلا تفسیرونه مې راټول کړل ، د گلغوتی د بنايست ستاینې مې وپیلې او دهغې د خدا ، عطرو او مستی په تار کې مې هار کړلې. دغمونو ، بېلتانه ، بنکلاوو ، مستیو ، عطرونو ، زخمونو ، خداگانو او یادونو ټول غمي مې سره و اوډل او دا ټولگه (گلغوتی. ته اووم سرود) ترې جوړه شوه.

ستاسو په یاد دي؟ چې ابل ځلې مې درته ویلي وو: ولاړ شئ او هغې ته وایئ چې: ((ته زما ټوله شاعري یې !!))

نه پوهیږم ، هغې خوږې رسوایی څه پېښ کړل؟ گلغوتی. زما ټوله شاعري وه ، ده او وي به ! خو گلغوتی. اوس تللې ده او زه د ژوند د بنکلا د تفسیر او په هغې پسې د ساندو او ژړا په برید کې لا ژوندی یم ، شاعري کوم ، ترانې وایم او له ساندو څخه سندرې جوړوم.

زما گلغوتی. تللې ده ، هغه بېرته نه راگرځي ، هغه مروره ده او د تل لپاره یې زه پرینسې یم. لاهم باور لرم چې هېر کړی یې نه یم ، لایې په یاد یم ، لاهم زما لپاره خاندی او زما په نامه بنکلا او عطر بنسدي ، زه

د گلغوتی عطر او خواړه په خوب وینم، ځکه خو باور لرم، چې لایې
نه یم هېر کړی او لایې په یاد یم. زه سوزم، ځور یرم، په گلغوتی پسې
خپه یم، خو... تاسو ته لاهم وایم، چې:

ژوند بنکلی دی!

درناوی او مینه!

لېوال

د کب شپږمه ۱۳۹۴ لمریز

کابل-کرغه

استازی

مکه

سپپخلی شوه، ریا شوه

یوه سپینه ریا.

ستورو (سلام) وکړ

(سلام) څه مانا؟

مانا، چې سوله دې پرتاوي مکه!

استازي پل کېښود د عرش له نوره.

استازی راغی، چې د ژوند زیری پرخلکو وکړي

استازي هغه، په ژوندوني، خښېدونکې نجونې ولیدلې

چې په کوشنیو لاسو

اسمان ته گوته نیسي

خدای نه استازی غواری.

استازی راغی، چې انسان نه ورکه شوې عاطفه پیدا کړي

استازی غږ وکړ: مه!

((دغه وړې نجونې په کومه گناه ووژل شوې؟))

استازی بنکلی و

استازی ستر و

استازی (اقراً) وویل

استازی ټول انسانیت ته دلو ستلو سمندر ویاښه

او مکه

بنکلی شوه، رڼا شوه یوه سپینه رڼا

استازی لمر په زړه کې راوړ

او سپوږمۍ ورته په ملا نیمه شوه

استازی مینه راوړه

استازی سوله راوړه.

استازی وویل: پناه غواړم له هغې کرکې

چې د قابیل په لاس یې وینه د هابیل تویې کړه .
استازي ذکر د خرما او د غنمو په دانو پیل کړ
استازي لوړه پرزیتون یاده کړه
استازي شین فصل د ژوند وکاره
لکه مکې ته پاس دستور و سلام
استازي یوبل ته (سلام) راوړ
استازي مور ته خوږ اسلام راوړ .

۱۳۹۴ د جدي لومړۍ، د میلاد مبارکه شپه

پایزب

د سپورمی، هارنه شپه دې په یاد پری؟
چې موسترگې وې اسمان کې سرگردانه
تا وېل: ستا اوزما ستوري لتومه
چې د بخت پر منارو یې کرم روښانه

شرهار ته داوبو چې نخېدلې
ستاد زلفو سلسلې په مکیزونو
د سپورمی، رڼا ته سیوري دېنو وو
چې پرسپین بارخو لویدل په تیند کونو

دواړه ناست وو پر دېره، پښې اوبو کې
خپې غلې غلې راغلي ستا ښکلاته
ستا ورو ورو خبرو ته یې غوږ و
خوزین کبان راټول وو زمور خواته

په شوخی، شوخی، مې پښو تر او بولاندې
شرنگولي ستا پایزېب کې وړې پانې
چې ناخاپه د زنجیر کې شوه خلاصه
پایزېب ډوب شو په اوبو کې خانگې وانگې

له موسکا سره دې گډه غوسه گل شوه
مادې ولیده گیله د سپوږمۍ، حل ته
چې پایزېب مې را پیدا کړه په چینه کې
لاس دې کوز کړه ان د سپینو شگوتل ته

ما چې لاس د چینې کومې ته وراوږد کړ
طلایي ماهیان په منډه منډه ولاړل
په خپو کې د سپوږمۍ رڼا شوه ږنگه
اود ستورو تصویرونه لاس ته راغلل

ستا پایزیب می سپینو شگو کی ونه موند
زرزری کبانو، خدایزده چپرې وړی
ستا خوږه غوسه سپوږمی، ته ځلېدله
زه ولاړوم ملامت پر غاړه پری

تاپه تورو تورو سترگو ویرولم
د خوږې شوخی په نازدې ځورولم
چې یو دم شوې په کت کت خدا راما ته
دلآمده لاس په او بودې وویشتلم

وېل دي: څه سرنه دې څار زما پایزیب شه
د سپوږمی، همدغې شپې ته دې یادگاروي
بناپیریو دا بو ته به یې پریرېدو
دزری کبانو تاج ته به په کاروي

چې رڼا شوه ، په چینه کې یې بیا گوره
زه به گرځم تر هغو ، یوه پایزېب کې
چې موندلې دې وي ورکه په اوبو کې
چې راوړې دې جوړه وي په خپل جب کې

هغه شپه چې راوان وولسه چینی نه
ستا یوه پایزېب شرنګا شرنګا کوله
د سپوږمۍ ها سپینو سپینو پلوشوته
ستا خوږې خوږې موسکا خلا کوله

ستوري نه دي زاړه شوي ، سپوږمۍ شته لا
خو چینی نه تلایي کبان اوس تللي
د خپو خاموشه غږ ته شپه یوازې
مرجانونه د خندا دې ترې هېر شوي

زه یوازی، ته یوازی، ژوند نیمگری
دیوه پایزیب شرنگا په خوب ویده ده
هره ورځ دچینو شگې لټومه
ستا پایزیب ته مې لاوس هم تلو سه ده

خو زنجیره مې چینو کې دي موندلي
خدا یزده کوم یو یې جوړه ستا پایزیب دی
چې درځم به، اوستا ورکه به دروړمه
لاتراوسه مې تش تور ساتلی جبب دی

خو ته نه یې، شپې تیارې دي، چینې گونگې
زرزري کبان پټ شوي په تورتم کې
زه موندلیو زنجیرونو ته زنگیږم
دیوه پایزیب شرنگ نه شته په دې چم کې

۱۳۹۳ - وری - ۱۲

خریکه

هره ساه مې زړه نه راچار پېره شې
ووايه ، نو څنگه به مې هېره شې

زه يې تېروم ، مگر تېرېږي نه
ژوند درته ولاړ دی ، چې پرې تېره شې

اوس مې هم په زړه کې لکه څرېکه يې
غم چې شي ژور ، ته رابرسېره شې

زه يم مات ساغراو ته دمی نشه
خومره چې زړېږم ، هومره ډېره شې

زړه ، لکه يوسف ، لاپه بازار کې دی
راشه ! خريدارو کې به شمېره شې

۱۳۹۲ زمری ۱۲

د تیاری او نور گرداو

ارامه کپنه

هېڅ مه وایه

ژاړه مه، سترگې دې هم مه رپوه

ته مې کلونه وروسته

هاغسې بنکلی مخامخ ناسته یې

غواړم باور وکړم، چې خوب نه وینم

+++

پرېږده چې سترگو ته دې مخامخ په ځیر وگورم

هېڅ په کې نه دي بدل

بس د ځوانۍ د هاغې شوخې جلوي ځای تش دی

یوه مرموزه خواشیني په کې خپې خپې بنکلا ویشي

+++

په تورو زلفوکې دې تارتار حنایي کرښې...

پوهیږمه دڅه نښې دي
هیڅ پسی مه گرځه ، ژوندون بس همدغه شیبه دی
پرانتگو دې هم داو بنکو دتیاکو پښو پلونه وینم
شونډې دي لاهم دگلاب ترپانو نرمې بنکاري
هیڅ مه وایه

خیر دی ، بس یو خو شیبې ارامه کینه

لاهم حیران یم ، چې داته یې ؟

که په خوب دې وینم ؟

لاهم چې موسکه شې

پر مخ دې

دغوتی، په خپر د سیوري او ریا ترمنځ گرد او جوړ شي

داسې تصویرمې لاهم وژني ، زړه مې و تخنوي

نه ، ته په ویننه مخامخ ناسته یې

پام !

گیلې پریرده ! خیر دی هیڅ مه وایه

غوارم باور و کرم چي خوب نه وينم
غوارم داو منم چي بخت مي وينس دی
او بد مرغي مره شوي ...

هو !

ته په ارامه کينه

هېڅ مه وايه

ژاره مه ، سترگي دي هم مه رپوه

ته مي کلونه وروسته

هاغسي بنکلي مخامخ ناسته يي

غوارم باور و کرم ، چي خوب نه وينم

۱۳۹۲-اسد-۳

اور، شپه او مساپر

لامی په ذهن کې بلېږې داسې

لکه د تورې شپې په غېږ کې د بیابان لمبه

چې له یو تللي مساپر هېره شي

مساپر یخ وهلی ،

مساپر لار نه ویني

شاته د اور وروستی لمبه ځلېږي:

راشه چې تود دې کړمه

راشه رڼا در کړمه ، ودې سپزم

بېرته راوگرځه ، تیاره ده ، شپه ده

راشه یخني ده ، مرگ دی

مساپر ژاري ، مساپر وړاندې ځي

مساپر اور نه تښتي

مساپر غېږ کې لمبه نه شي وړلای

مساپراور ته شا کره
مساپر مرگ ته مخامخ ولاړدی
اور ته چې گوري
د لمبې ځلايې سترگو کې د اوبنکو خاڅکي لا ځلوي
ستا تصويرونه مې په اوبنکو کې همدا سې پتې دي
تا ته مې شاده او مرگي ته مخه
د ژوند سره تياره لاپای نه لري
زه، لالهانده مساپر د ژوند په لويه بيدا
ته مې د ذهن تورو شپو کې شاته پاتې لمبه
چې نه دې وړای
نه پرېښودلای شمه.

۱۳۹۲ د جنګاښ يوولسمه شپه

باد

باد

ډيوه ووژله

خو ستا تصوير پاتې شو

لاپه تياره کې دې هم سترگونه بنکلاوريده

باد

د کړکۍ له گڼولو نه ستومانه،

پر خپل ځان راتاوشو

او په چوپتيا کې مې ايله

ستاد خوږو شونډو کیسه ولوسته

باد

دباران پاسته گامونه تېز کړل

ماویل

دونو د پېغلو ټو خانگو شنه گریوان ته لاس اچوي

دباران شرک نه دې ساړه وشول

په متو کې مې پټه شولې

باد

ستاد غیږې عطرو مست کړ

دنارنجو دغو ټیو په غومبورو بې غاښ ولگاوه

لمده چو غکه ترچې لاندې له شرمه سره شوه

باد

هرڅه وکړل ، خو ما پرې نه بنوده

چې ستا لامده وربل ته لاس دروړي

بیگه مې ټول ماښام د باد شوخي ته مخ ونيوه
چې ستا پر تن باندې لامده کمیس ته لارونه کړي

باد

چې تر تا ، زه را چاپېرولیدم

غریب

ستومانه ، لالهانده په ځنگله کې ورک شو .

۱۳۹۳ حمل ۳۰

بد

درد ،

مستي او غم زما د شپې ملگري

بېگه مې تا پسي ژړل،

چې مې له سترگو خاڅکي خاڅکي شراب

و خڅېدل

زه ((بد)) يم

خومره مې وژړل چې وپوهېدم

زه ((بد)) يم

هره ورځ غواړم چې ستا غږ واورم

هره ورځ غواړم تا ته ووايم ،

چې خومره مې په زړه وريږې ،

هره ورخ غواړم درته ووايم خپه يم خپه
هره ورخ غواړم يوه داسې بهانه پيدا کړم،
چې بس تا ووينمه

که ته غوسه شې او که هر څه وشي
مگر چې ودې گورم.

خو هره ورخ خپل دغه تريخ انتظار
د خو ترخو څاڅکو په اورو مينځم

او تا پرې نه خبروم
ځکه له ډيرې ژړا وروسته پوه شوم

زه ((بد)) يم

بد

لکه له سترگو څخيدلی د شرابو

څاڅکی

۲۲ ليندۍ ۱۳۹۰

برزخ

ستاد یادونو

او هېرولو ترمنځ

په برزخ کې

ژوند داسې دی ،

لکه یوه وچه پانه

چې له خانګې راپریوځي

د باد پراوږو

او لا پرزمکه ماته شوې نه وي .

۱۳۹۱ غبرګولی

رنگ

یومازیگردې زلفې،
داسې پر لوخو ولیو خورې شوې
لکه په شپه کې چې د اوبو خپې
د سپوږمۍ له وړانگو سره گلې شي.

۱۳۹۱ غبرگولی

برزخ

اوس هم

هرمازيگر ستا دشونډ و خوند

او د غيږې عطر

ما

له ستومانۍ ژغوري

هغو کلونو، عادت کړې يم.

۱۳۹۱ غبرگولی

بیت نیکه

تک ، تک ، تک

ستومانه غرږ

د بیت نیکه د ماتې شوې امسا ،

له سوې زمکې د لوگیو تورماران پاخیږي

لمر ، دود غرن ، لکه له سرو سکرو ټو وټې سکه

باد په خوني سترگو راغلی ، هدیره کې گډ دی

باد وری، تری د کوم سوي وریل وړم بوړبوکی، ته سپاري
اودیوازی اوراخیستی ونې تورې خانگې،
لاخر اسمان ته په دعا پورته دي
چوپتیا سندرې وایي
نیکه دلرې زمانې
دغرو له شانہ راځي
سترې ستومانہ راځي،
هغه خپل لاس
پر خپلو سپینو وروځو پاس ایښی دی،
خو هېڅوک نشته
ان
یو ژوندی سیوری هم نه ښوریري،
اودنیکه سترگې پوښتنې کوي:
(لویه خدایه، لویه خدایه !
ستا په مېنه په هرځایه ...

... دلته دي دغرو لمنې
زموږ کيږدی، خو پکې نشته؟
داوگړي چيرې تللي؟
لويه خدايه لويه خدايه (!!)
بيټ نيکه غوږ نيولی
چوپتيا سندرې وايي
يو ازې باد ته دايرو ډمې په کرکه ناخي
په دې چوپتيا کې
يوناخا په له کوم لوري دآسونو دپنبو آواز
په نيکه خوږ لگيږي:
(خوک به وي؟)
په مهربانه نظر ځير شو دافق لوري ته:

(آه)

احمد دی، زما سرلوری بچی

زما دستری پښتونخواه شهنشاه
له خپل ویاړلي لوی لښکر سره به چیرې درومي ،
چې لږ ترې وپوښتم ؛ زما دستر تېر کډه په کومه تللې ؟
آسونه خغلي
لیوني آسونه
آسونه باد سره همزولي ،
خونړو سترگونه اور بادوي
خو تر آسونو مخکې
یو خوتورسري ، ماشومان ، بوډاگان
په بېله پښو
کله راو پرځي او بیرته هسک شي
سپاره په تورو ورنه وریبي ببر سرونه
اوزمکه ژر له تندې وزغمي ماشومي وینې
نیکه حیران پاتې دی
خوک ، ولې ، چا... ؟

او دیوازی اوراخیستی ونی تورې خانگی
لکه دعا چي کوي:

بابا ! داگرده ستا سکه بچي وو

خوک په آسونو سواره

او خوک ترمخه دمرگی پر مزله

یو په یوه مذهب او بل یې له کوم بله خپله

او س ستر احمد نشته ،

همدا دی ستا دکور وگری...

نه ! نه !

نیکه ، پرزمکه او بنکی وپاشلی

که خاوره تری وی ، دا او بنکی یې ((دمور شیدی سه !))

زما دپچو وینی دی بېرته راگری.

هاغه دی زما دننگیالی هوتک دتورې آواز

ورخم لمن یې نیسم

زویه !

له ورونو نه دې ورونه بیچ کړه

د تورو لاستي مات کړه

هله میرویسسه زویه ...

خو دیوازې اوراخیستی ونې تورې خانگې

لکه دعا چې کوي:

نه بابا داسې نده

دا دهوتک د تورې غرندي ، داستا لمسي دي

چې یوله بل خخه ورمیږ پرې کوي

یوه ته پارس کې چا ماغزه ورکړي

بل د پرنګ له ابلیسانو نه سبق ویلی

یوله عربو نه کخوره پرشا

بل د ترخو پاتیو دیګ ته ناست دی

خپل بچي وژني دآجوج او دماجوج په نامه ...

نه ! نه !

نیکه دخپلې شملې خنده ترغانونو لاندې ونیوله

زما بچو باندې بي ڪوڊي ڪري

زما بچي ويده دي

هاغه دي زما غازي امان مشال په لاس ولاړ دي

ورخم ، چي وينس بي ڪري ، ڪتاب ور ڪري

ددې دنيا له رنځگانو نه يوباب ور ڪري ...

خو ديوازي اوراخيستي ونې توري خانگي

لکه دعا چي کوي:

بابا ! امان ندي ، غازي دي ندي

هغه بي وخته لا دکفر په نامه شرلي

بابا ! مشال نشته رنځگانو نه نشته

دا خوبي ستا پر زړه مېنه باندې اور بل ڪري

چا ورته راوړل دگاونډ له کوره تور لاسونه

ستا دکلا په برج بي اور پوري ڪري

چي پرې الف اوبې بيا ونه ليکي

ستا دخوږو لمسوپه لاس کي تختې وسوزيدي ..

نہ ! نہ !

لمسي مي ڄارشم

که دشيطان سترگي لمبي غواري زما پر مپنه

زما هڏو کو ته دي اور واچوي

خو زما دنبکلي ملالی۔ وربل ته اور مه نيسي

زما دل مسو د کتابو بورجل ته اور مه نيسي۔

نيکه سلگي۔ وهي

په ملا ماتيري

نيکه ، د سپينو وروځو لاندې ځليدلي سترگي

د څر اسمان ټټر ته پورته کړلي

او ديوازي اوراخيستي ونې ډډ ته کيناست

بابا لاسونه د دعا اسمان ته لپه نيسي :

لويه خدايه ، لويه خدايه !

ستا په مپنه په هر ځايه

غرو لار دی درناوي کې

توله ژوي په زاري کې
دلته دي دغرو لمنې
زموږ کيږدی دي په اورسوې
پکې ډير کړې لويه خدايه
لوستي ، لوستي داوگړي
په سرونو کې بې پوهه
او په زړونو کې بې مينه
لويه خدايه لويه خدايه
دلته موږ باندي اوربل دی
تور لوگی دی تور بورجل دی
مېنه ستا کې موږ ميشته يو
بل دچا په مله تله نه يو
هسک او مزکه نغښته ستا ده
دمړو ، وده له تاده
دا پالنه ستا ده خدايه

لویه خدایه لویه خدایه
پکې ډیر کړې لویه خدایه
لوستي، لوستي دا وگړي
په سرونو کې یې پوهه
او په زرونو کې یې مینه
لویه خدایه لویه خدایه.

۱۳۹۰ د کب درېیمه

کابل

ورکي سترگي

او له سترگو ورک سپري

له ډيري تندې مي ستومانه بدن خريکې وهي
او له پڼو نه مي دوينو خاڅکي کرښه کرښه
ديابان په وروستنيو شگو ليکي دمزله سندره
دادي دښار پردروازه ولاړيم
داسې څوک شته؟
چې مي خړوب کړي،
چې يوځخ جام را کړي دسترگو د موسکا له چينو؟
هه !

خومره بېخايه تمه

خومره ناپايه هيله

دغه پردیس ، مگر په دې بازار کې څوک پېژني ؟
نه مې لستونې کې درهم شته نه کیسه کې سکه
خومره بدمرغه ښار دی
خه ناخبره ښاریان
هېڅوک به خپل اتل ونه پېژني
د ټولو هېریمه ، دهرچا له خاطر وتلی
مگر ددې بازار له منځه هاغه دوه سترگې اشنا دچا دي ؟
خومره خوږې دي ، خومره ښې لگېږي ؟
کلونه وړاندې ، د سفر په لومړني منزل کې
زما پرماتشومو پاپلیو او زلمیو شیبو
داسې خوږې داسې مغرورې سترگې
ما سره مل له دغه ښاره ولاړې
هغه کلونه ، د رویا په ټال کې وزنگېدم
او د سفر په لومړني توپان کې
هغه دوه سترگې رانه ورکې شولې

بیا تلمه تلمه دخوانی، په لوري
هی میدان و طی میدان و خار مغیلان
چی پر کوچی، لیلا می پېښه و شوه
یوه شپه دمه شوم
تر زلفولاندې خوب راغی
دژوند ستومانه ساه می دمه کړله...
خو گلغوتی، په غوریدو و په چی راوینس یې کړمه
دژوند له دمی یې راپاڅولم
یوه د اور په لمبه رنگ گلغوتی،
یوه نازکه پانه ډکه
له سکرو تود عشق
دگلغوتی، د مینې اور رانه کوچی، هېره کړه
لکه پیریانو و ی نیولی
لکه کوډو بنگسار کړی سړی
دژوند په وچه په سوزانه د بنته

ما خپلې اوښکې گلغوتی ته ورکړې
چې رانه مړ اوې نه شي
خو زما په اوښکو د سکرو تپو اور لمبه لمبه شو
گلغوتی وسيزلم
گلغوتی دود شوه گلغوتی ولاړه
زما د سفر وروستی منزل يې د دوزخ درشل کړ...
تر دې مې وروسته هرڅه هېر دي ، هېڅ مې نه ياد يږي
او دادی زه د ژوند ستومانه پردېس
له ډيرې تندې مې ستومانه بدن خړيکې وهي
او له پڼو نه مې دوينو خاڅکي کرښه کرښه
د بيا بان په وروستنيو شگولیکي دمزله سندرہ
خو ، په دې ښار کې د چا نه يم په ياد
مگر د دې بازار له منځه هاغه دوه سترگې اشنا د چا دي ؟
خومره خوږې دي ، خومره ښې لگيږي ؟
يو څوک دې دومره راته ووایي چې :

هاغه دوه سترگې درويا دي ؟

د کوچۍ دي ؟

که دهغې اورنۍ گلغوتۍ ،

چې بې زما د سفر لاره له لمبو ډکه کړه ؟

په ټول بازار کې همدا دوه سترگې دي

چې لازما لپاره مينه لري

خوزه ترې ورک يم ، ماموندلای نه شي

اوزه لانه پوهېږم

چې زما له درېيو منزلونو څخه

دغه اشنا ، دغه خوږې سترگې د چا پاتې دي ؟

۱۳۹۱ وږی ۹

کابل

تاریخ ملندی وهی

((ابن سینا)) لاهم له بلخه تنبتي

((خوشال)) دخپل ولس په بده بدمرغی، خواشینی

دومره غوسه دی

چې دتورې تیغ یې موتی کې دوینو فواری جوړوي

د تاریخ باد د ((مارکس)) په زیره کې پت شوی

پانې پانې ((کاپیتال)) اړوي

دلته په وچ ((زرنگارین)) کې خو زلمي

یو دبل وینو ته دتندی په سیاست لگیا دي

د ((سید جمال)) په ورکې مېنې پسې سترېو خلکو

دهغه ټوله وینا و مینځله

یوازې یو تکی د (مرگ) په کې روښانه پاتې

او ((ماو خونگ)) لکه دلوی ښامار وړوکی چینجی

لاهم دخو (روښانفکرانو) په مغزو کې ښوري

له ((قم)) نه هره ورځ راځي د (ماتمونو سياست)
او د ((قطبينو)) مريدان لاد جگړو په اړه ميو ستري.
مور د تاريخ د خونړيو کوڅو ورک لاروي
چې ((نن)) مو هېره او ((سبا)) مو په ډبرو ويشتي
لاهم د ((خړو څپورو)) ((پينځه گون)) ته لاس د سوال نيولي
او يا لگيايو ((کله دارو)) باندې غرونه او سيندونه پلورو.
تاريخ شاهد دی
او په مور پورې ملنډې وهي.

۱۳۸۹ کب ۲۴

تسه

دروازه وټکېده ،

زه مې دمور کوټې ته ورغلم چې ويې پوښتم:

مورې خادر مې چيرې ...

تسې کوټې په مخ خپېره راکړه

او چې کتل مې

بهر

بيا څه خپلوان وو دمورکې په فاتحه راغلي.

۱۳۹۱ سلواغه ۲۳

ته او هره شپه

کړی، کړی، لوگی او ستا د زلفو تاو راتاو
د شیشې غاړه کې قل قل او ستا د سترگو ځمبل
خرخ راخرخ پر پیا له بله لمبه
گرده راگرده ستا د شپې لمنې بڼکلي جلوه
زما یې مستی، سره څه؟
زه خویوازي له دې ټولو څخه
ستا د تخیل لپاره رنگ اخلم
زه ستا تصویر هره شپه داسې پر خپل ذهن کارم.

۱۳۹۲ شور

گناه او ویاړ

ځمکه ځای نه را کوي

چیرته دناسټې، یا دملاستې

د قدم وهلو

چیرته په دوه پښو دڅو شیبې ولاړې ځای له چا وغواړم؟

د ټولو زړونو دروازې ترلې

د ټولو سترگو کړکۍ بندې

ټولې خولې خلاصې دي

په دې وطن کې مینه لویه گناه

او تر ټولو لوی ویاړ دانسان وژل دي.

هغه بنکلی تللی ورځې

ها وختونه ، تپروختونه
چې ایمان ولاپه زړو کې
نه شپېلی کې د ټوپکو
هلکان وو ، په تریکو
جینکی وې په چکچکو

څه وختونه ، تپروختونه
چې نکریزو کې لارنگ و
د شپانه رباب ترڅنگ و
چې ناوونو کې رمې وې
او نغریو کې لمبې وې

بڼه وختونه ، هاغه ورځې

چې به پلار بزغلي راوړل

چمچه مست به شنيلي راوړل

د کور شاته به نارې شوې

بنجاره به بنگرې راوړل

هاغه شپې په ستوريو بڼکلي

چې ديوان به ټول بندي وو

د انی خورېو کيسو کې

بناپيری به گرځېدلې

زموږ د ښار خړو کوڅو کې

هاغه ورځې ، تللي ورځې

چې ملا به هم مين و

د چريانو به مېلې وې

په شرمو غوړې څڼې

درنجو به بې و سمې وې

هاغه مستې ، خوږې ورځې
چې جگره وه ، خود سترگو
غلابه وشوه دمچکو
چې به پت ديدن ته ولاړو
کرکړې به شوې دچرگو

څه وختونه ، تېروختونه
شورماشور دزاره بنارو
چې ودان دسات منارو
نه لونگی. وې سياسي شوې
نه په رېيرو دچا کارو

هارو بڼانه دخدای ورځې
چې پرخوله و ، د عشق توری
چې لاهسک و زمور بستوری
چې هوښيار سپری وزیر و
چې پاچا و دخدای سیوری

هاغه تللی بنکلی ورخی
چی دمور دلاس ډوډی وه
ورنه ډکه به شکرۍ وه
دچار ماغو به لمن شوه
دممیزو به خولی وه

هاغه ورخی مې ارمان دي
هغه شپې مې رایا دیرې
مورکی بیا دې زنگون کیرده
ستا کیسې مې رایا دیرې

خندا

چپرته دي شراب ارغواني يوجام؟
راکړه ستادشونډو الواني يوجام

لاس د سپرلي بنکلی شي چې وشیندي
ستا پرتوروزلفوباراني يوجام

تادي کله سترگو نه پوښتلي دي؟
چپرته يې څښلی رحمانی يوجام؟

ستا په کوڅري خندا مې خوله مينځم
څښمه ایتونه اسماني يوجام

ای د بنکلا سینده پرسروامې خله
نن مې اړولی مرجاني يوجام

زه خوشال....

راغلم بيا ، چې دخپل ولس پوښتنه وکړم
ددې خپل نارامه روح خوښنه وکړم
دڅلور پېړيو گرد مې دى خنډلى
چا ويل چې ځينې خلک رسيدلي
د سپوږمۍ په پلوشوا سمان ته تللي
نور نو هاغه د پرنګ توپک زور شوى
اوشراب پرتگالي نشته په هند کې ،
دمغولو پادشاهي ده رنگه شوې
رنتهپور له بيخ وټنه نریدلی
راغلم بيا چې دافغان پوښتنه وکړم
خو عجيبه زمانه ، عجيب دستور دى

یوسپین زبیری غضبناک یې انځور کړی
په تصویر کې یې غوسه بنکاري دوه سترګې
داوړې شاته یې بنکاري پرده داره
نبه تېره نیزه ولاړه، ترده هسکه
او پرسر یې پولادي نیم منی خود دی
پرې ولاړې هسکې هسکې منارې دي
دې بودا په یوه ډال ده تکیه کړې
ترملا پورته یې دتورې قبضه بنکاري
تریو اړخ یې دتېرو غشو کڅوړه
خدایزده بل لاس کې یې څه دجنگ سامان دی؟
وايي: دازموږ نیکه خوشال خټک دی
چې هرچا ته په خوله ډک لکه ټوپک دی
په دیوال هم دمکتب په کتابو کې
په کابل او دخیبر په هسکو غرو کې
زه حیران یم خپل شامپت او خپل قسمت ته

د خپل ولس ناسم خیال ، نیمگړي نیت ته
زه شاعر ومه دمینی او دحُسن
زه حکیم دزمانې ومه ، عاشق وم
دارینتیا ده ، چې دولس په تنگ ولاړوم
له مغول سره یو لاس اوبل گړیوان وم ،
خوله تورو او له غشو سره وران وم
مادستار ودمشری. پرسرتپلی
(د دستار سپی) مې ولس ته و بنوولی
زما دوسپنې په خود کې زړگی تنگ و
له نیزو له تورو کرکه مې په زړه وه
د حکمت او عشق خبره مې په خوله وه
هغه سر چې د بنکلا دربار ته ټیټ و
اوس پرې ایښې پولادي خولی. له پاسه
د حکمت دستار خپلې زمانې دی
زما دولس د قهرجن مزاج له لاسه

دا سمان هسک ته ختلي خلک نوردي
افغانان لاهم د جنگ په غم نسکور دي
هېڅ د عقل، د دودې، مشريې نشته
د سياست او دروزې مشريې نشته
لا شرميرې نوم دميني په خوله نه وړي
خو دوينې بهولو ته ولاړ دي
ما د تورې او دننگ په نامه ستايي
او په خپله بس د جنگ په نامه پايي
زما په هر کتاب کې زردپند خبرې
يو له بل سره دميني ها سندرې
بس دوی ټولې هېرې کړې دي بېباکه
تش د جنگ په کارو بار کې دي چالاکه
زما کرکه له دې خپلې خبرې کيږي
له نيزې نه مې اندام اندام ريزد يږي
دمغولو دکايرو د پرنگو
داسونو دپينو غبار ته گوره

چې زما په قبر خو لويشتې انبار دي
دافغان کوچې ويجاړې کورېې ږنگ دی
ژاړي وايي چې دا ټول لاس د پرنګ دی
له کتاب او له قلم سره يې وړانه
نه دکار شو نه د زمکې نه دخپر
لا يې خپل تر بورت ته تاو دي بریت دفخر
نه شرميرې لا په خپل ناولي فقر
د پنجاب او دمغول ډوډی، ته ناست دي
د بل گتې ختې پر مخې لا ملاست دي
ځمه ځمه بيا به رانه شم دي ولس ته
چې ويشلی لا په (زي) دی يا په (خپل) دی
د غيرت په نامه ولږه کې لا بنکېل دی
چې پوره څلور پېړۍ کې هونسيار نه شو
دغه ولس زما په چينغو بيدار نه شو
چې لاهم په توره نازي، په جنگ وياړي
انسانيت ته دغه قوم په کار نه شو.

۱۲/۲/۱۳۹۳

دا به څه وي؟

دا به څه وي؟

چې په تياره کې د جوړه سپينو کونو په څېر

يوه له بلې څخه تاوه شي

راوخرځيږي

او په هوا کې

درنا يوه خپه جوړه کړي؟

دادشاعر د معشوقې لاسونه

چې د محبوب لپاره وناڅي

په تور کميس کې

د خود یو و ترمخې

د شپې په توره بخملي فضا کې

دا به څه وي؟

لکه یو سور خراغ چې بل شي

او سترگک ووهي

یا دل مې په څېر بڅرکي باد کړي

د شپې پر غاړه چاره وځلوي

دا د شاعر د معشوقې گريوان کې

یو سور گلاب دی

په نڅا نڅا وږمه خپروي

دا به څه وي؟

چې لکه ستوري د سهار پر لمن

یو یو راو لوی یو ری رنا کپ ورک شی
داد شاعر او بنکی دی
چپ هره ورخ د معشوقی دلاس کو ترو ته اوبه ورکوی
او دگریوان پر گلاب
لکه شبنم پریوخی

۱۲ غبرگولی ۱۳۹۰

کندهار

د خپلې کلیزې له ویرې

درې ورځې وروسته مې کلیزه ده ،

دغم کلیزه

درې ورځې وروسته مې دسترې ژوند یو بل پیتی پرزمکه ردمه

درې ورځې وروسته دمرگي خواته بل گام اخلم

سباروان یم ، په سفر وځمه

هسې هم هېڅوک ، نشته

چې راته ووایي:

لېواله ! مبارک دې شه دانوی سپرلی

زه مې له خپلې بې خراغه ، بې خوږو او بې ډیوې کلیزې ویره لرم

داسې کلیزه چې ستاسترگو ته کتلی نشم

زه مي کليزه کي همداسي مساپر بنه ايسم
د کب شلمه مي دژوند له کاله پندارې باسم.
د خدای پامان زما دژوند په رنځ ککړه کاله!
د خدای پامان زما ستومانه عمره!
د خدای پامان له مانه ورکې ميني!

د

خدای

پامان .

۱۷ کب ۱۳۹۰

تاته!

یوه بله عاشقانه

چې د زلفو دورې مو خپې دې ولاړې
له هغې شپې زما خوبونه په ناتار دي
چې دې زيری دراتلو ورسره نه شته
خه بدرنگه ما بنامونه د دې بناړ دي

چې لمن دې څرخ ونه خوري په هوا کې
د بنکلا خوشبويي ورکه ده له ژونده

زره مې لویږي ، لویږي ، لویږي ، لویږي ،
پسې لویږي
چې دې نه کړ په پیکي پورې خوړنده

ستا دشونډو سیوری نشته په پیاله کې
بې رنگۍ کې د شرابو نشه سوزي
چې خوله دې پرې شبنم غونډې نه خاڅي
بې عطری کې د گلابو نشه سوزي

ستا گریوان خو زما له سترگو څخه تښتي
چیرې پټ شم له دې دومره هیاهو نه
چې پر لپچو دې نور سر ایښودای نه شم
چېرته یو سمه دزړه سوي اهو نه

دهغو مازدیگریو دې یاد تل وي
چې به سیوري زموږ یو شول سره دواړه
په موسکا به دې کړې پټې تورې سترگې
زما ساه به تخنوله چې ستا غاړه

بیا به هسی مازدیگر کله رانه شی
چی ته راشی په ورو ورو گامونو
او بیا ننبه زما په سپینو جامو کپرډې
په شوخی ، دخپلو شونډو دسرونو

۱۳۹۲ سلواغه ۱۲

معصومي ملالی، یو سفزی، ته یوه پتیه خوله دعا

بیرغ او ډیوه

د سواتی، ملالی سپینه غاړه سره شوه

یوه سره گولی، په گلو کې سپه شوه

ډز شو، ډز سره دره کې انگازې شوې

د ملالی سلگی، عرش کې اوازې شوې

د ملالی لاس نه لویږي کتابونه

له دې شرمه گوره! ریږدي د سوات غرونه

دمالې وینورنگ کرې سپینې پانې
په لړزه شولې گورگورې او ممانې

دمالې خولگی، وچه وچه کیږي
لکه ژبه د ډیوې باد ته رپیږي

دمالې خاڅکي خاڅکي وینه تویې
نن ما بنام ستور و ته لاس پورته کړه مورې

له هر خاڅکي به یې زیږي زر لمرونه
پرې تود یږي به کتاب ته ناستې نجونه

دمیوند مالې توغ ته دې سلام دی
ستا بچو باندي او س هم علم حرام دی

پښتنو غرونو کې گرځي یوه څړیکه
دهغې ده که ددې ملالې کړیکه

یوه وتې د وطن بیرغ په ننگه
ددې بلې کتابونه دي ترڅنگه

په دې ولس کې خدای پیدا کړې دوي ملالې
د وطن او پوهې ځلنده مشالې

ملالی! د وینو څاڅکي دې غمي شه
دوښمنان دې ورته دود شه سپیلني شه

لاس دې را کړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
ددې ولس دوښمنتابه څلي ته ولاړ شو

یوه نه ، زر ملالی به راپسې شي
پرې رڼا به دکابل اوسوات شیبې شي

لاس دې راکړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
ددې ولس دوینستابه خلي ته ولاړ شو

۱۳۹۱ تله ۱۸

مسکو

د شاعر آزار وهلې ته!

ته به هر څه ولرې
په دې دنیا کې هر څه
او دهغې دنیا د ټولو جنتونو بنکلا
خو دهېڅ شاعر د بنکلا گانو ملکه به نه یې
اوتا به بیا څوک تر قیامت په پورې
دیور سوا شاعر د زړه ملکه ونه گڼي
ته به دهر شعر په سرلیک کې نه یې
او د سندرو په هیڅ ترنگ کې به نه بنکاریرې
ځان سره فکر وکړه
اوس دې نو ژوند څه مانا

تا هیخ ونه گتیل

او

هرخه دی له لاسه ورکړل.

خو تردې لالویه گناه

چې دشاعر په جنتي ارواکې

ستا دستم له لاسه

دبنکلو بنکلو نغمو

ملکو تي چینه اوس وچه او سپیره پاتې ده

ددې چینې تاوان به ستا دبنکلا هېخ خزان پوره نه شي کړای.

دغه بی غمه خلک ...

باد له کړکی سره

راوخرخېد

، اتنې یې وکړ

اوډیوه ورپیده

لوگی

کړی، کړی، په ملا راتا و شو

یو سیوری وښورید

غمجن سړیې راپورته نکړ

سیوری کوم خه ورک کړي

نن شپه سپورمې
د سپینو وریځو په پاسته پالنگ کې خوب ورې ده
او د غره خواته
یوه بنکلی ده لا وینسه ناسته
دیوه ورک سیوري لپاره ژاري
یوه رڼه او بنکه راخاڅي
دیوه ورک سیوري پر هغه تصویر
چې لاهم خاندي غوندې

باد او باران
دواړو ته گوري

او ددوی پر بې وزلی ژاړي
سپوږمۍ دد وارو نامراده مینه خوب کې ویني
خو...

دغه په خوب تللي بې غمه خلک
د داسې شپې له دومره ډیرو غمو
خه خبر دي؟

۱۳۹۰/د مني دولسمه

نوي املا

ماين په (الف) ليکي

چې:

له (مين) سره يې فرق وشي

هسي هم

نن سبا

په دې وطن کې

له مينانو نه ماینونه ډېر دي

او

(توپیک) اسم مذکر دی

(توپیکونه) بی جمع

دی ته (توپیکې) کارول ناسم دي

ځکه توپیکې د ماشوم

منډو رامندو سره

بني بنکاري

سپېڅلې لوبې په بدرنگه نومو مه يادوئ

۱۳۸۸ شپږم پېښلی

د ولسمشر لومړی فرمان

خپلو سپېڅلو ماشومانو ته

ټوپک او تو مانچې مه اخلئ

بیا

په نانځکو باندې

ډزې کوي

۱۳۸۸ شپږم پېشلمی

گوتمی

دوطن گوتمی، ده تشه
یو د عشق شین غمی غواړي
زرونه ټول کنگل وهلي
دموسکا پسرلی غواړي

خلکو! پاڅی، هله ووځی
پرینسته یې درنه یو وره
تورکوډگر د کرکې راغی

عاطفہ بی درنہ بیورہ

وریدلی گولی، ڊیری

دوطن پرشارو زمکو

شنہ غنم بہ پری زرغون شی

دکوشنیانو لہ تریکو

هلئ غر کرئ! بنکلیو خلکو:

((اکو بکو، سرسیند کو!))

دایناسوران څه شول ؟

زرگونه پپری، پخوا

دایناسوران دلته وو

او سوله وه.

ونو پانې کولې

زمکه په ونو پوښلې وه

ددوی او سولې ترمنځ تر او ایډیولوژیک نه و

دوی پانې خوړلې

او پانې ډیرې وې.

زرگونه پپری، وروسته

یوبل خناور راغی

ددوی ترمنخ دسولې او جگرې تپون

ایډیولوژیک و

دوی ډوډی، خوړله

او

ویره یې دا وه چې ډوډی، به خلاصه شي.

دوی د جگرې لپاره

ایډیولوژي جوړه کړه !

ډایناسوران له شرمه ویلې شول

او خاڅکي خاڅکي

پر خپله گرانه زمکه ننوتل .

ډایناسوران

دا ډیولوژیک جنگ له شرمه ورک شول

خولا هم

دغه یو بل خنور

دایدیو لوژی په خونړي لتون کې

د ډاینا سورانو هغه ورک

هغه راپاتې فوسیلونه په ارام نه پریرېدي.

او...

جنگ لاهم روان دی.

۱۳۹۳ - سرطان - ۲۵

ڊبري

زه

تر ((سنگ نوشتي))

لږ وريپورته زيږيدلى يم

او خاپوري مي د تاو خانې پر تودو ډبرو کړې دي

الفبي مي

د سپيني بکري په رنگ زده کړې

او لومړنى نوم مي هم د ((چينو غونډى)) پر يوه ډبره کښلى

له بنوونځي چې تښتېدم

نود ډبرو پر ديوال اوښتم

او په کور کې مي کله کله ډبرې پر بالښت سر لگاوه

خپلوانو مي په ډبرو کې پوسته درلوده

او تربرونو مي د ډبرو له مورچې څخه پر هغوى ډزې کولې

يوه کليوال مي دخپل کلي موټروان په دې نامه چې

کوم دښمن ته يې راپوت ورکاوه

پر يوه ډبره ځملاوه

او په بله يې پرسروويشته

اوس هم

له ډبرو سره ژوند تیروم
پاچا مې ناست دی د ډبرو منع کې
زما بنار ډک له ډبرینو دیوالونو څخه
پر لاره ایښې دي بې شمېره تیرې
هیواد مې درې پر څلور مې خاورې
له تورو غرونو او ډبرو ډک دی
ددې ډبرو زړه کې ډیر لالونه
خو زما په برخه بې لیکلي نه دي
زما استاد وایي چې موږ په (ډبر پېر) کې اوسو
خو زما په خامو لارو
او په ختینو کوڅو
څوک د ډبرو لاره نه جوړوي
هغه چې زه ورسره مینه لرم
دهغې هم زړه کې له کاني جوړ دی
زما ډوډی

راخي دژرندې له دوه تيرو څخه

او زما مينه يوه ورځ وه مخامخ پر يوه تيره ناسته

چې له دوه سترگو يې بېشمېره اوښکې تويې کړلې

خو دهغې اوښکو په تيره هيڅ اثر ونه کړ

زه ډبر پېر کې او سم

کله چې و مرمه هم

د خوډ برو منع کې

تر خوډ برو لاندې

يوه کوچنۍ کليمه داره تيره سرلاندې رډم

او اې زما مينې !

چې زړگي دې له ډبرې جوړ دي

له مرگه پس به هم زما د قبر تيره تاته تمه کوي

چې ته له خپلو تورو ښکلو سترگو

دانه دنه اوښکې پرې و بهوي

او يا دشناختې ډبرليک کې زما نوم په خپلو شونډو ښکل کړې

زہ ،

نہ

زہ او تہ دوا پہ ،

دبر پپر کی او سو .

۱۳۹۱ وری ۱۹

((سنگ نوشته)) او ((چینو غونہی)) د شاعر پہ کلی کی دوه سیمی

زما جیلوانی!

ما او جانان بی له یو بله اوس عادت کری دی
له خدایه خار شم خومره ژریبی قیامت کری دی

د دود دستور د جبر کانی مو پر سر پریوتی
مورده د عشق له ټول اختیاره بغاوت کری دی

ماهیروی ، مگر له زره نه مې شریلی نه شی
چا د جانان له خولی نه داسې روایت کری دی

لرم د ټول بنایست د ټولو بنکلاگانو سواد
ما خو ټول عمر ستا د سترگو تلاوت کړی دی

زما د زندان دیوال له ما سره خبرې کوي
زما خوږې جېلوانې زما د قتل نیت کړی دی

۱۳۸۹ وږی ۷

کابل

زمزمه

هو ،

هو ،

هو !

مجبور شوم ، بیرته راغلم

ډیر ملامت ، ډیر پنبیمانه

پوهیږم نه ، چې ولې ؟

ددې ستومانه ژوند را پاتې یو خو نورې ورځې

غواړم همدلته اوسم .

پوهیږم ، نور به دې د زلفو سیوری نه وي راخپور

او سرو غرمو داننگو ته به هم نه یم پاتې .

خو دخپل غږ په سندريزو خپو

يوځلي بيا زما دنوم زمزمه ، مه هيروه

غوارم چې بيا يې واوړم

((غفورجان))

ستا په ژبه بڼه بنکار يري .

۱۳۹۲ وږی ۲۷

ژوند

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنسکلی دی

لکه درسم کتابچه کې د ماشوم دنیا

چې په اسمان کې یې رازوړند کتوي

چې خور یې خاندي

د ابا سړیې له لمره غتوي

له دې دنیا سره همدغسې چلند بنسکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنسکلی دی

آیینہ مصاف کی چا ته
ترزرین شال لاندی هنداره کی لومری، موسکا
اوبیا له لاسه نیول
سورپه نکروزو بی دناوی سپین مروند بنکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنکلی دی

لکه غنمو کی د غیرو ایستل
لکه گانی، سره راتاوه منڊه
لکه ناوی نه راروانه شیره
لکه یو خوږ گنی همدا سې بند په بند بنکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنکلی دی

په وړو گوتو یې زړې کې تاو کړه
په اشارو ورته غوسه غوندې شوه
ورو یې په اړخ باندې راواړوله
بیا ورته کت کت له خندا نه شنه شوه
وړې نانځکې سره د غسې پیوند بنکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنکلی دی

د کمپیوټر په پرده راغی مسیج
دیوې مینې خو خوږې اشارې
په مسینجر کې یې ځواب غواړي
له چانه ورک دي ټول بنایسته لفظونه
ناست ورته لاس ترزنې ژنې فکر مند بنکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنکلی دی

دقرائت کتاب کچی دوه ننبی دی

یوه بنکه دتاووس بل دجانان تصویر

په ازموینه کچی د نقل یو وړوکی کاغذ

او درحمن بابا غزل سره د سترگو رسم

په مړاوو سترگو کچی د پتو غمو خوند بنکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنکلی دی

نو

یه خلکو خلکو خلکو!

بنکلو خلکو

مه نیسے

ژوندون ته توپک مه نیسئ

دار خخه پری واخلئ

بارله یو ستیری واخلئ

بنکلی دی عشق بنکلی

دژوند خلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنکلی دی

ساره

سږ کال به هېڅکله سپرلی رانه شي.
له مودو وروسته مې ته وليدې،
په سترگو کې دې مینه نه وه.

کب ۱۳۹۰

ستا دکرکې په شېبوکې

او

راځه اوس درنه پوښتنه کوم

کلونه وروسته

دبې رنگه ژوند په دې شیبو کې

بالاحصار

او دزاره ښار هاغه ستوغه لاره

دشهدا دهدیرې قبرونه

هغه ډبره چې زما اوستا کیسو ته غور ووه

خواجه صفا سره یو خودار غوانو بوتې

زما پر ټټير باندي دې لاس کېښوده

تاويل:

ته ودرېږه !

وگورم

چې زړه په کې شته؟

اوزماله زړه دراوتليو اسويليو خپو

ستا وربل وخواوه

نو

راځه اوس درنه پوښتنه وکړم

چې زه او ته ولې زاړه ښار ته تلو؟

هغه غرمه ، هغه دښې پسرلي نرم باران

د عاشقانو عارفانو په زيارت کې دمه

په هاغه ورځ مې څنگه

زړگي ، دا ستا تر تاوده لاس لاندې وزرونه وکړل؟

خدايزده دزړه درزا مې ستا په غوږ کې څه وويل

چې په رنجو ککړې او بنکې دې پرمخ لیکه شوي؟

یوازې زه پوهیږم

چې دخوږو شونډو ترپاسه د مالګینو او بنکو خوند څنگه وي

کلونه وروسته

لاهم

ستا له گریوانه د نرگسو عطر پېژنمه

او

اوس چې ته له مانه کرکه لرې

خیر دی

له خپلې ټولې کرکې سره

راځه چې بیا پر هغې لارې ولاړ شو

خیر

که خبرې دې زړه نه غواړي

نو هېڅ مه وایه

مگر راځه چې تر هغې ډبرې بیا ولاړ شو

راخه

راغلا به یی کرو

هغه ډبره زموږ ډیرې کیسې زړه کې لري

داخو منې چې ژوندون لږ پاتې دی؟

یوه ورځ دا مزل هم پای ته رسي

زه او ته دواړه

یوله بله لري

نن یا سبا به شو د خاورو مېلمه

راخه هغه ډبره نیمه کرو

دوه شناختې یې کرو

نیمه زما او نیمه ستا پر قبر

ترمرگه وروسته به زموږه شناختې

هغه کیسې موږه ته بیا ووايي

او د ډبرو په هنداره کې به وځلیري

دهغو ورځو هغه تیرې ، هغه هیرې شیبې

لکه پرشونډو د مالگینو او بنکو سپینه ځلا
او لکه ستا له گریوانه ، نه دنرگسو وږم
لکه سپرلي کې د باران د پستو څاڅکو غزل
او لکه زما پر گوگل ستا د لاس توده پوښتنه
و دریره وگورم

چې

زړه

په کې شته ؟

۳ سلواغه ۱۳۹۱

کابل

ستا له یادونو سره

ما دریه یاد کړه

او خپل زړه ته دې ریښتیا ووايه !

چې زما یادونه درسره دي که نه؟

هغه لومړی پسرلی

د ښار نمجنې کوچې

او ستا پر زلفو د باران د شاخو غلې نڅا

زما لالهانده او حیرانه موسکا

او ستا په سترگو کې پوښتنې ډیرې

هغه گرمي هغه داوري گرمي

او هغه يخي خيلي

ما درپه ياد کړه

او خپل زړه ته دې ريښتيا ووايه !

چې زه دې اوس هم چيرې ياد يم که نه؟

زما تصويرونه څه شول؟

زما شعرونه دې دکوم قهر د اور خوراک کړل؟

ستا دلاسونو عطر اوس هم ماله خوبه باسي

او ستا دتورو سترگو سپينې او ښکې

لاهم دانه دانه په ستورو کې ځليږي راته

ما درپه ياد کړه

او خپل زړه ته دې رینتیا ووايه !

هغه شیبې شیبې اوږدې خبرې

او ستا خدا لکه دپانې او دباد شوخي

زما پر ژبه د ژوندون فلسفه

او ستا تر ژبې لاندې ورو یوه د (هو کې) وینا

ما درپه یاد کړه

او خپل زړه ته دې رینتیا ووايه !

چې له دې ټولو شیبو

اوله خوږو خوږو یادونو څخه څومره لاپه یاد درپاتې؟

زه درنه نه پوښتم چې:

زه دې په یاد یم که نه؟

خو دومره ووايه چې

زما له یادونو سره څه کوي اوس

زما دشعرونو پانې وسوزیدی
خو ستا په زړه کې زما یادونه لاژوندي پاتې دي.

ما درپه یاد کړه
او خپل زړه ته دې ریښتیا ووايه !

همدا سې ده او که نه؟

۱۳۹۰ غبرگولی ۱۸

کابل

باران باران غزل

تاته حیرت وړي وو ، ټوله شپه باران او زه
تړي وو لا تړي وو ، ټوله شپه باران او زه
ډیرې کیسې وکړلې ، ستاوربل هواسره
موربه ورته غلي وو ، ټوله شپه باران او زه
تاورته خندلي وو ، شپه په عطرو مسته وه
موربه یې هېرکړي وو ټوله شپه باران او زه
شمعې شیشې ولیدو ، ته ورته خوب وړې وې
هو ، موربه راغلي وو ، ټوله شپه باران او زه
پانې اودباد سرود ، جام واوستا زلفې وې
مست وو ، نخېدلي وو ، ټوله شپه باران او زه
دومره حسن و مینه وه ، ربه ! درنه څارشمه
چیرې دې بیولي وو ، ټوله شپه باران او زه

۱۳۹۳ - د ثور ۲۸ مه

سرچیه

زه د سرزوري ابي، زوی یمه

مخ پورته لامبم

او د تاریخ سیلاو پر سر اخلمه

ما بنکته مه لتيوی !

پر تاریخ کانگې کوم

وراسته ویاړونه مې له خولې غورځوم

هغه ویاړونه چې د سویو انسانانو له ځکیرویو ډک دي

عقله !

های ! ورکه عقله

نن دې لتيون پیلوم !

نورنو دخپلو ناخبره او ساده نیکونو

سپکاوی هم نه منم

چې خلوربول یې بولي

خوک یې (زمری) نوموي

خوک یې شاهین او خوک یې پرانگ بولي

ساده (انسان) دآدم زوی یمه زه

چې خامې غونبې نه خورم

ما دغنمو په ډوډۍ پسې جنت پرینبی دی.

پروطن سرنه بايلم

سر دوطن ترسیوري ساتمه ، چې فکر وکړي

(سر) دوهلو نه دی .

(سر) دساتلو شی دی .

هر شوک چي دي وطن ته بد راگوري

خناور نه يم چي بي ودارمه

سرسا تم فکر کوم:

که دا وطن بنايسته کولای نه شم

هر شوک به بد راگوري

زه له هر چا سترگي ايستلای نه شم.

دلته سرونه نور ريبدل نه غواړي

دلته سرونه ويېسول او پوهول غواړي.

ليونی نه يم چي جنگ ته ولاړ شم

په تار د زلفو کفن مه راگنډه

زخمي زخمي په تورو نه درځمه

دناپوهی، او از مې درمه شه مينه !

د تاريخ خړ سيلاو وياړونه يووړل

نور نو دتورو او دزغرو افسانه ورکه شوه
دمذکر تاریخ زاړه بابونه
دکمپیوټر دخیتور مورک ترغابن لاندې دي.

وطن دتن په وینو نه ساتمه
دې ته دوچویلي خولې په کار دي
نورنو تاریخ ته ددرو اغولاپې نه وهمه
هرڅه ریښتیا وایم او:
(ژوند) ژغورمه.

سنگسار

شه ماتې دې وزرې
په لمن کې دې ډبرې
ستا له کانیو لاندې خاندې
له گناه نه بې خبرې
وې ناز کې تر گلابو
تا پرې وويشتې کمرې
له کمخو بې وینې خاخي
تنکی، متې بې پرهرې
په ډبرو دې زخمي کړې
د جنت سپینې کوترې

دیپری شرم !

ای د سوری بی زویه !

چی پرکش پرمخې ویده بی !

دا درواغ دي، چې دنړیوالو ضمیر دې و خوځاوه .

چی (ضمیر) نه وي، څه شی به و خوځوي؟

دنړیوالو (اخلاق) او (عاطفه) له تاسره یوځای

په سمندر کې ډوب شول

دغه خور او ورور،

اخلاق او عاطفه

نهنگانو و خوړل، خو ته بی پرې بنودی، چې کش ته راشی.

او خدای خبر کړی،

چی له اشرف المخلوقات څخه اخلاق او عاطفه د (پانگې) نهنگانو

و خوړه

چا درته ویلی وو؟

چی دلر په ریا پسی لمر لویده لوری ته ولامبه !

لویدیخ ،

ددې نړۍ پر مخ تېرايستونکی جنت

هو لویدیخ ،

داستخباراتو ، پانگې ، اتومبم او بنکپلاک هېواد !

پرتازمکه د اور تېۍ کره

شیخانو

د سرو زرو په ټټۍ گانو کې ځانونه تش کړل

او بیا یې د (استنجا) پر اصولو بحث وکړ.

ته ورې ، نهر ، له جگرې ویریدلی

بېرې ته پورته شوي.

اوسهار ، ترلمرخاته وړاندې دې

دکخ پرشگو موټي ډک کړل.

شیخان پلن پلن د سرو زرو پر ټټۍ ناست وو

او لویدیخواو دتورو جامو ملایکو ته
پر دې دنیا د دوزخ جوړولو چلونه ورنښوول.
د (پانگې) لیونیو، د ښکېلاک او زبېښاک با دارانو
او د بشري حقونو د عویدارو،
په قفس کې دانسان سوزولو له توند بوی څخه خوند اخیسته
ته پر شگو پروت وې
خو ستا په هېواد، عراق او افغانستان کې
نورو ماشومانو هم د بېړیو، یوه لار ورکې سفر ته ملا تړله.
دا کیسه همدا سې روانه ده.
اخلاق او عاطفه، د (پانگې) د نهنګ په نس کې په خوشیو اوږې.
او درواغجن وایې، چې تا
د نړۍ هغه ضمیر، چې نشته، و خوځاوه.
نړۍ دروغ وایې
او ستا له کوشنیو منگولو څخه شگې له خپو سره لوبې کوي.

د سپتمبر څلورمه، دوه زره پینځلسم.

سیگار

دا هغه عطر دي ،

چې چا راته کلونه پخوا

په ډیره مینه

دلومړي سوغات په نوم را کړل

هغه کلونه هر سهار

ماد ((سیگار)) عطر

د خپل زاړه کمیس پر گریوانه شیندل

هغه کلونه

د سیگار له خواږه وږم سره هره ورځ

د چا دیدن ته تلمه
تیر کال چې عشق
د خپگانانو، رواجونو او رسمونو بوربوکی کې ورک شو
چا یوځل بیا د ((سیگار)) عطر را کړل
اوس هر سهار چې دغه عطر و هم
هماغه وږم راځي
او تیر یادونه لکه غشي زماله زړه نه تیر او بیر و وځي
اوس دغه عطر په اوله وږمه
دیو بیلتون غمجن خبر را کوي
او چې ((سیگار)) حس کړم
د خپل مات شوي زړگي غږ و اورم
خومره ظالمه زمانه ده خدایه!
عشق و مانا و ژوندون

تول د سیگار گل شو

یو داسې گل ، چې

بس یو شو ورځې د زړه په وینو وپا پیده

یو داسې گل چې عطریې شته خو خپله

لکه یو داغ

لکه یو درد

لکه یو سور پرهه په زړه کې ورک دی

د((سیگار)) گل

په خپلو عطرو زړه ته اورا چوي

او س چې((سیگار)) حس کړم

د خپل مات شوي زړگي غږ واورم

خومره ظالمه زمانه ده خدایه !

۱۳۸۹ وږی ۲۸

هره شپه

گلغوتی و خانده ، چې شپه په بڼکلا چنگ ووهي
د شونډو رنگ دې په تيارو باندي گلرنگ ووهي
ستاتورې سترگې مې لاهم دتوروشپو مېلمني
ستانېغ بانه مې هر سهار دزړه پرڅنگ ووهي
باددې دزلفو وږمه راوړي ، هره شپه په غرور
راشي او و ناخي ، حلقه مې په پالنگ ووهي
چې سترگې پټې کړم نو ناز دې په خوب ووينمه
چې سترگې پرانيزم پاولي دې نوي شرنګ ووهي
شپې دې دغېږې عطرداسې په تياره کې نغبنتي
لکه پرتور بخل چې څرخ لږ دلونګ ووهي
زنگون دې کېږده ، لاخو ستوري ستاد حُسن شمارم
اعتبار نشته اوس به سپينه سپوږمۍ کړنګ ووهي

۱۳۹۳ ل ۷

لمبه ، لمبه نڅا

داستانظر ته مې وجود پر لمبه ونڅاوه
د غیرې عطرو دې چې عود پر لمبه ونڅاوه

دل مېو ټس نه و، ستا حسن ته یې کړس وځنډل
شکن د زلفو دې چې دود پر لمبه ونڅاوه

ستابت شکنې ښکلا اور په گلستان کړېدل
له ډیره شوقه یې نمرود پر لمبه ونڅاوه

رڼه خوله پراننگو، تاو د حیا پر خوړلن
د ژوند چینی د اور نمود پر لمبه ونڅاوه

چي سترگي وارومه تا او بيا هم تاوینمه
وجودد عشق مي ٽول شهود پرلمبه ونخواه

سکني ما بنام اوستا په سترگو کي تصوير دل مبو
عجيب سکوت ، عجيب سرود پرلمبه ونخواه

داسي باده راکړه چي اور ورسره ونوشمه
زما دتندې شور جمود پرلمبه ونخواه

۱۰ حمل ۱۳۹۳

شمعہ او شیشہ

ستورو تہ مہی رازوایمہ ، بام سرہ خبری کرم
ستاسترگی چہ نہ وینم ، نو جام سرہ خبری کرم

شپہ دہ او سپوڑمی دہ ، زہ یوازہ او یوازہ یم
شمعہ او شیشہ لرم ، خیام سرہ خبری کرم

دی راتہ ستا سترگی او ستاسترگی ملامتی کری
زہ چہ مہی دزہ لہ ہرنا کام سرہ خبری کرم

ہیخ یوہ شیبہ یی ستا لہ یادہ خالی نہ وی ، چہ
زہ دہری ورخہ لہ انجام سرہ خبری کرم

ستاد خوڑو شوئو و منطق پتہ ساتم پہ شوئو و کپہ
زہ پرخان باورلرم ، آرام سرہ خبری کرم

زه خو په سیاست هم ستا پیکي او مخ عادت کړمه
سپین سهار ته ناست یم او ما بنام سره خبرې کړم

دواړه مې دوینو تری ، دواړه دي چاره په لاس
یو خواله پاچا ، بل خوا امام سره خبرې کړم

څوک به مغول تیغ نه دافغان ماشوم مری ساتي ؟
نه شته خوشال نه شته ، له بهرام سره خبرې کړم

زه لیونی گدیم ، دی خبر په خیر و شرنه شو
لاهم داسې ولس ، لا داسې قام سره خبرې کړم

۱۳۹۱ وږی ، ۱۳

کابل

شپه

ستا دراتلو شیبه دې کله هم په زړه درگرځي؟
چې ستا له هرگام سره زما د نفسونو موسیقي غږیده
ته به آرامه زما دمټو منح کي پټه شولې
اوف! زما د زړه درزهار
د تل په څېر مزاحم
هېڅ ځل ونه پوهېدم
چې ستا ټټر کې هم یو زړه رپیږي
په دې خبر نه وم چې
ستا د مرغۍ په څېر کوچنی، خو مهربانه زړگی
ورو ورو
که
تند در بیده؟

۱۳۹۲ خپله ۱۲

شینشوبی

ای! چچی خندا گانی دې د ټولې دنیا سولې دي
راشه! لاپه زړه کې مې یوڅو هېندارې روغې دي
تاوشه! د شینشوبی په شان شین کمیس پرې وڅنډه
ډبر کلونه وشول، د چینې اوبه مو توري دي
راشه په ورغوي دویالني پانیې و سرویه
زه ستړی ستومانه او د پاسټي مړی سپورې دي
څه شوې گلغوتی، د منې گل له باغه نه بنکارې
مخ نه پلو واخله، د سپورمې پلوشې پورې دي
ته مې سنځل گل کې، دورمو ترمنځ پیدا کړلې
وي به گلابي عطر، خو ستا جلوي څه نورې دي
څه به وي؟ خوبیا به دلېوال غزل کې تالولي
پېغلې سندرمارې، چې کتاب باندي راټولې دي

۲۷ لیندی ۱۳۹۴

غږ دې

غږ دې

پینځه کاله وروسته

لاهم

هماغسې خوږ، تود او مینه وړی دی.

خدا دې،

چې یو ورک درد یې ترشا پټ دی

لاهم دزړه په کنگرو کې نڅا کوي،

خدا دې

دیوې ورکې شهزادگی هغې اروا ته ورته ده،

چې د نیمه روښانه مانی په دالان کې روانه وي

او د سپین کمیس اوږده لمن ورپورې څښیږي.
نن مې ستا خوږ غږ واوریده، خو پرې مور نه شوم
خبرې مو لنډې وې
او زه تېری وم
لکه د کلونو څمار ته چې یو څاڅکی شراب و بښي
او نوره شیشه تشه وي، هېڅ نه ترې څاڅي.
نن مې په پرانیستو سترگو خوب لیده چې تا اورمه
اې!
ته څومره زما دروح ژورو ته ننوتلې یې؟
زما دروح په نیمه وړانه ماڼۍ کې
یوه سپین لمنې شاهزادګۍ
لاهم دالان په دالان ګرځي او لمن ورپسې څښنده بهیږي او ځي
خوله مې خوږه ده
ستا غږ مې وڅښه، خو تنده مې لاپسې ډېره شوه
نه پوهیږم، خدای ستا په وجود کې څه پټ کړي؟

چې غردې

شعر پنځوي ،

درد هستوي ،

روح لږزوي

ته !

زما په روح کې سپين لمنې شهزادگی، لاهم دالان په دالان گرځې

خدايزده څه لټوي؟

۱۳۹۴ عقرب ۳

د باران په تمہ

ورمې! ديار د غيږې عطر له كوم لوري راوړې
چې جل وهلي روح ته داسې د ژوند سيوري راوړې

خوب مې ليده چې د ياقوتو زرين تاج دې پر سر
سپينو لاسو کې داسې زړه، چې لاهم نسوري، راوړې

زه يم گونگي ولاړ د خداي په نوراني حضور کې
ژبې ته خومره خوږه راشي د عشق توري راوړې

لاهم د ژوند په دې تياره لاريم يوازې روان
راشي سپوږمۍ سره پيلي يو خو ستوري راوړې

د الله للمه زړه په تمه دې چې گوندي ته به
داسې شيبې چې لپه لپه باران اوري راوړې

۳ غبرگولی، ۱۳۹۰

غزلگی

چې خپه کیرې بنکلي ، بڼه پوهیږم
څنگه پخلا شي؟ په دې نه پوهیږم
ظاهره څومره خوږې بنکاري شونډې
څومره ترخه دي پکې ، زه پوهیږم
څه مې پوښتې چې مې زړگی څنگه دی؟
دی خوله تاسره ، زه څه پوهیږم
سترگې دې څه وایي په هره ادا؟
لږراندې شه چې پرې وپوهیږم
اخر به ستا تصویر زخمی شي په کې
داسې چې ته ماتوې زړه ، پوهیږم

د مې ۱۳ مه ۱۳۹۰

کابل

تودوخه

غم مې،

لكه ما بنام كې دوا بو پر مخ

ديوي يوازي پاتې شوي هيلې سپين سيوري

چې له خپو سره د تللي رڼا

اورارواني تيارې رنگ ته خيروي

هغه چې خپل يوازي توب ته زانگي

دمازيگر په وينورنگ او بو كې

ډنډ درنې او سهمناكې شپې بستر كې پروت وي

او هلته لرې دا بو پر غاړه

دوچو ونو لغر سیوري

دهیلی، یوازیتوب ته گوري

غم مې،

دهغه مساپر موسکا ته ورته دی چې

دشپې پر سپینه واوره پلونو دلیوه ته خیروي

خو په دې نه پوهیږي

چې لاره کومه خواده؟

چېرته له وریخو راوتلې نیمايي سپوږمۍ ته

تور سیوري منلې وهي

او مساپرته دلیوانو پلونه لاورلندشي

یوه موسکا په داسې وخت کې هم دژوند تمه وي

غم مې،

یو خاڅکی اوردی

دوروستی، او بنکې دتودوڅې په خپر

چې پر کنگل باندې بې وس نه رسي

غم مې ،

دژمي په دې لويه شپه کې دومره مست دی

چې رانه ستا دلاس تودوخه غواړي.

۱۳۹۱د لمريز دخيلې اتمه شپه

کرغه

فلسفه

په روح کې دې خدای نه ورکوي چانه خپل جانان
د خپل ځان په لټون پسې ، چې ستړی وي خپل ځان
د شونډو فلسفه دې مالو ستلې ده په شونډو
دوینو رنگ چې مینځمه داوونکو په توپان
اې ! چېرته یې ؟ هغه ورځې مې ډیرې رایاډیرې
تاوده به پریوبل شو ، چې لاندې به کړو باران
د بنسار زړې کوڅې وې ، پسرلی و او مزل و
چې ته وې او چې زه وم ، عاشقان وو عارفان
راځه چې دې په سترگو کې هغه کیسې پیدا کړم
چې څنگه پخلا کیرې سره دوه خپه یاران
راوړاندې شه او بېرته مې په خپل زړه کې پیدا کړه
زه تللی چېرې نه يم ، زه همدلته يم نهان

میزان ۱۳۹۲۲۷

قیامت

دلته ، هلته اوازه ده

چې زړه نړۍ به مړه شي

بس همدا دهستی پای دی

اوازه د قیامت ده

چې بیړۍ د دې نړۍ به

د تیارو په سمندر کې

ماته ، ماته شي راپنګه ،

خلک وایي ، هلته دلته

چې د زمکې د ابۍ تندي به مات شي

اوازه د قیامت ده

ځینې خاندې ، څوک ویریري

خدا ی پوهیري ، خدا ی خبر دی

مور لاهسي خپل ماشوم په تندي بڼکل کړي

بوډ الا هم په لکړه ، هدیري نه په څنگ تېر شي

شپانه خوله پر چینه کپنوه
اورده تنده بی سپه کره
چا دیار په خوړو شونډو
دزرگی تلوسه مړه کره
هلته دلته ویل کیږي
چې خوورځې د دنیا پای ته دي پاتې
اوازه د قیامت ده
خدای پوهیږي ، خدای خبردی
موربه وږي ، موربه تږي
د خیرات ډوډی ته ناست یو
ډک سیندونه ، لوی برجونه
تش منگي او تش نسونه
د بابا توره تیره ده
د نیکه شمله موهسکه
لادوینو ډنډ کې لامبو

چې په خپلو دواړو لاسو
بې له خپلو زړونو باسو
خلک وایې هلته دلته
دهستی دندارې پای رانږدې دی
اواز ه د قیامت ده
خدای پوهیږي ، خدای خبردی
که قیامت شي ، که نړۍ شي ږنگه بنگه
گوندي زموره د شرمونو
دازره کیسه شي ختمه
د خیرات کنډول که مات شي
دا احتیاج دوزخ که ږنگ شي
خدا یه ! ژر دې قیامت شي
رانه خلاص چې د ژوند ننگ شي .

۲۰۱۲/۱۲/۳

کابل

شپه او گلغوتی

گلغوتی !

شپه ډیره اوږده ده ، ديلدا شپه ده

داور لمبه مړ اوې تودوخه لري ، سوز نه لري

لوگی کړی کړی پر خيال

داستاد زلفو خانگي نه شي ایستی .

مالیوني ته وایه

د خیلې شپه گوره او خيال د گلغوتی وگوره

گلغوتی !

چیرې یې چې مرم درپسې ؟
ما د غمونو پنډه په شا راوړی
ماد مرگونو ، سیاستونو ،

وریو بر بندو ارو اوو شور ماشور

ایله تر تاراوړی

ژوند مې لوگی کړ ، خو داستا پر زلفوناست گرد ته هم ونه رسېد.

گلغوتی !

مینه په (بازار) کې نه شته

مینه خوستا درغوي منځ کې د تودو خې خوند و
چې یې خو ژمي زما لاسونو ته (مانا) بېنله.

گلغوتی !

چېرته ولاړ شم

که یوه ورځ له هغو ورځو څخه بیا وینم

چې به د واورو سپینې سپینې بتې
ستا پر پیکي یوه یوه کیناسته
تابه تودوخه ، څه موسکا او د سنځلو عطر
زما پر اروا وشیندل .

گلغوتی !

ستوري هم مانا نه لري
لمر دومره سپک دی
لکه زما له سوری جوړاېې نه وتلې پونده
له کتابونو نه مې کرکه کیري .
چې ته یې ونه لولې ،
هغو شعرونو نه مې کرکه کیري .

گلغوتی !

سوزمه دژوند له اوره

خولا خپې خپې روان یمه د عشق له شوره
خومره ساده خلک دي ،
چې خبرنه دي ستا د دومره ډیر بنایست له زوره
په دغې تورې ،
دې اوږدې
او دې تیارې یلدا کې
خوک شته ، چې غږمې واوري؟
گلغوتی !
مرم درپسې !

د ۱۳۹۳ یلدا

گلغوتی ته اووم سرود

مازیگر تېرو ، چې ځنگل خلاص شو

اوزه دگڼو - گورو ونوله تیارې ووتم

اس مې ستومانه و اوزه تېری وم

ترمخ مې شنې ورشو نه پورته دچنچنیو خېل شو

لویدیخ افق دلمر وروستیو وړانگو سور واپراوه

لرې ، دشنه چمن ترغاړې ودانې بنکاره شوه

او اس پرزمکه پښه و سرویله

دلارې ځنډې ته په ماته تېره

داسې لیک وو:

((دلته لاژوند ازمو بیل شوی نه دی

د مساپرو دمه ځای نه شته !!))

ما بنام تیاره وه چي، راورسبدم
خه پرتمين ما بنام و!
هوا په غېرد سنخل گل کي خوله
دډيوې تتې رناخرک له پنجرې وهلی
چوپتيا خوره وه، مایوازي خپله ساه اورپده
اودنرگسو سترگې نه رپېدې
عشقه پېچانود کړکي خواته و غورډ نیولی
د ما بنام ستوري په افق کي سترگکونه وهل
+++++

اس مي ستومانه دی او زه تېری يم
خوډ برلیک رایادشو:
(دلته لاژوند ازمو بیل شوی نه دی
د مساپرو د مه خای نه شته !!)
نو...

ولې راورغېدم؟

چا خانته وبللم؟

دروازه خلاصه وه، که ما می په ستومانه لاسو ووهله؟

هرخه می هپردي.

یوازي ستا بنکلامی نه ده هپره

چی مخامخ په دروازه کی لکه سپین سوسن راهسکه شولې

زرکاله مخکی می لیدلې وې، اشناوې راته

زرکاله مخکی دې لاپېژندلم.

- سلام...

- رآخه دننه راشه !

- خو (ډبرلیک...؟)

- نه نه ، پردغه لاره مساپر نه راځي

هیچا ته ځای ددمی نه شته دلته.

دباد پاسته لاس دې ویبنتو کی گوتې ووهلې

پسرلی مست شو او ستا زلفوسره ونخپده

- اس؟

- پرې یې ږده ، مه یې تره !
دلته اس نه ورکیري
پریرده چې شنه ورشو کې دمه وکړي
او له چینې خخه اوبه وڅښي .
چې وردې وتاړه هواراغله
ډیوه په ملا کږه وږه شوه ، رنیا ولړزیده
مایې سلام واخیست او کیناستلم .
لاهم حیران وم ، ته مې چېرته ؟ څه وخت ؟
نه نه هېڅ مې لیدلې نه وې
زه یو ستومانه مساپروم اوبس .

- هن واخله !
ستالاس مې وپېژانده ،
خوپه دې نه پوهېدم
چې دادچالاس دی ؟

تاویل:

قهوه می بی شید و راوړه، همداسې ترخه
ماویل چې رنگ بی ستاد سترگورنگ وي.
- هو! زما د سترگورنگ ستا ډ پرخو بنیږي؟
مگر ته څوک بی؟

د قهوه ی عطرو را په خود کړمه، پیاله توده وه.
او ه خدایه!

پرکوشني میزد نرگسو گېډی هم پېژنم!
خو هغه زرکاله پخوا ستاله تصویر سره نرگس ایښي وو.
ستا غږ می بیا واوریده:

- نن هوا بنکلې وه، ستومانه به بی؟
- هو! ستومانه ډ پر ستومانه!

خو راته ووايه چې ته څوک بی؟
اوستا خدا

خپې خپې

د توروز لږفوله نڅا سره

ډېرې وڅښله.

زه؟

زه خو هماغه يم، چې ومه كنه؟

- كه ته يوازې يې نوزه به شپه بهر تېره كړم.

سهار به وخته خپله لار ونيسم...

خو ستا موسكا د حيرانتيا خپې كې ډوبه شوله.

ودې ويل:

دلته لا ژوند ازمويل شوی نه دی.

د مساپرو د مه خای نه شته.

اوزه د زلفو يو بالښت لرم، همدلته يې ږدم

هغه بهر ته درايستلای نه شم.

- هو ته ريښتيا وايې

نوزه به دلته ، هو همدلته سر پری ولگوم .

مگر ته خه پوهبری؟

که زما اوبنکی ستا دزلفو پربالښت و خاخي؟

تاوویل:

وگوره !

چې زلفې مې لا اوس لمدي دي .

اوزه داستا دلمدوزلفو عطرو بیا راوینس کړم .

ما ویل:

خوزه

بس ، دیوې شپې مساپریم دلته .

- نه زر کاله وړاندې مو وعده بله وه .

تاویل: چې پاتې ژوند به ټوله بس همدغه شپه وي .

هاغه دې هېر شول ، چې پخپله دې پردغه کتیبه ولیکل:

((دلته لاژوند ازمویل شوی نه دی .

د مساپرودمه خای نه شته .))

ما ویل: هو! سمه ده.

خوزه دې نه پېژنم

او خدا یزده چپرته ځمه؟

اس مې پښه ټکوي.

دیوه لابات ته ناڅي.

نوټ:

دا شعر د لیکلو تاریخ نه لري

یوازې زما تر یو څلو یښتمې زوکالیزې پینځلس ورځې کشردی.

د کابل یوه سترېښ ته نږدې د غره په لمن کې راشین شوی دی

گلغوتی پرې خبره ده.

گلغوتی

ای خلکو !

خاه گانی مو له او بو

غوا گانی مو له شیدو

اوزپونه مو له پپرزو ډک اوسه !

مېچنی مو تل گرځنده

جو الونه مو په غنمو درانه

او دباغو هوا مو

د سرو منو په وړېمو نیکلې اوسه

په ویالو کې مو د گلبوتو څښې خدای مه ریښوه
او شنې غونډۍ، مو، خدای دمستو شپڼو
له یاکوربان اویره څاره تشې مکره کله
خلکو !

ای دمینی خلکو !

دسترخوان مو له ډوډۍ

غر کې مو له شرومبو

او بډه مو له پیازه

کله تش مه لره

او په باغچو کې مو د گل خندا تلپاتې اوسه

ما ستاسو منع کې

یوه د گلو خانگه

یوه د گلو غوتی

همداسې ناوې پر پالنگ پرینې ده

زه...

هو ! زه ورخمه چې دخدای له ملایکو ورته نور راوړم
او له کوثره یو جام ډک درنا
دخدای له رحمه یوه لپه شبنم
او له جنته دغنمو طلايي گانې
ما دهغې دنیا سفر ته داسې ملا ترلې
اوستاسو چم کې ،
- چې دمستو خداگانو له سندرودې خدای تش نلري -
زما ((گلغوتی)) د ناز په خوږ بستر کې خوب وړې ده .

۱۳۹۰ سرطان ۲

گلبیتونه

د سرو گلو نڅا وه په خپو کې گلغوتی،
غوتی، غوتی، غوتی، وه په اوبو کې گلغوتی،
سهار یې پرانیستله چې تنی د گریوانه
همداسې غځېدلېه موسېدو کې گلغوتی،
په سره کمیس کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوریدلې په لمبو کې گلغوتی،
جلوه وه د جنت زموږ پر زمکه گرځېدلېه
سرکشه، هسکه غاړه پرېښتو کې گلغوتی،
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې دخدای لاس وه په وږمو کې گلغوتی،
هغه دې په یادیري؟ چې خپل پت نوم دې راوښود
د عطرو، درنگونو په پردو کې گلغوتی.

پوهه لانیمگری ده !

کتابونه

کتابونه

زرخبرې سل بابونه

دنیا خو ډانگه اوږده ده

زمکه خو گزه ده پلنه ؟

دمارانو پنبې خودي

او چونگنبې داو بودي

که دزمکې دسرودي ؟

زړه مې تور دی له دې دومره ډیرو توریو
خوا مې گرځي له دې دومره ډیره شمېره
پوهه ټوله ده نیمگړې
کتابونه هم گونگي دي
قلمونه بېچاره دي
یوهم دانه شي ویلای
چې ته (خومره) بنايسته یې؟

۱۳۹۳ لیندی دوهمه

تهران

کمپاین

دلته ، چې غم د ډوډی
یا خالی ، پوچې اند پښنې د سیاست
او خبرونه د مرگ
زموږ د ژوند کاغذي گل رازمولي
په دې عجیب وطن کې
هیڅ څوک په دې غمیزه نه پوهیږي
چې څومره لویه تشه
او څه بدرنگه نشت دی
که هیڅ څوک نه شي پیدا
چې بل ته دا ووايي:
(تا سره مینه لرم ! !)

باران ، کورمه ، کوچی

هوالنده ده،

دځنگله له پانیو څاڅکي څاڅي

او دزلمي کوچي په زړه کې اندېښنې بهیږي

لږمزل نور پاتې دی،

ژوره (کورمه)

دخورو لږو ترمنځ ښکارېږي.

کوچی په (لښته) پسې ډېر خپه دی.

لښته همزولو سره ناسته ده چمبه غروي

په زړه يې خړې لړې غم وروي

لالا! ټوپک اوگردنی، دې ورک شه

چې د تربرو بدې دې کورته راوړه

دلښتې مېنه په بدې، سپېره شوه

(بدې) کې کورمې ته را ورکه لښته

اوس د (کوچي) جانان بېلتون ته ژاړي.

مانېنام راخور شو، لاکوچي روان دی

ژوره کورمه لويه

دلته او هلته خراغونه بل دي.

کوچي حيران دی، چې شپه چېرته وکړي؟

لښته به چېرته وي او څه به کوي؟

په بدې، ورک پلار به يې چېرې وي پناه اخیستې.

کوچي روان دی له پوښتنو سره

کوچی پرسترو اورو وړي د اندېښنو پنډونه.

لښته چمبه غږوي، غاړې باسي

نن دنکریزو شپه ده

یوه خورلنه له دې کلي نه ځي

لښته سندرې وايي:

((له تورو غرونو پناه یاره

ستا به په یاد یم که به هېره یم مینه

کله چې مې تورو غروته ولاړې

راپسې ژاړي، ستا دکلي چنارونه...))

لښته لگیا ده او سندرې وايي،

کوچی حیران چې شپه به چېرته کوي؟

هلته نکریزو کې ډپوې بلې دي

دلښتې رغوی سپین دی

دلښتې رغوی دجانان دلاس تودوخه غواړي.

کوچی وطن ته لاریه ننبه کرله:
که نیمه شپه لنبته راوتنبوی
تریوی ونی لاندی، دیوی گاری شاته
داسی خای شته چی دوه مینو ته پناه ورکری؟
خو، خدایزده لنبته به د کورمی په کوم کلي کې وي؟
چانه پوښتنه وکری
دیوی ورکې مساپری پیغلی؟
شپه را روانه ده، باران اوری
دکلي منخ کې خراغونه سترگکونه وهي.
او مساپر، چپرته له لری د واده زور اوری.
مساپر مسک شو، لری پی دمه وشوه:
(د ولس واده دی، مساپرو ته ډوډی ورکوي،
شپه به جومات ته یوسم.)
په لوی انگرې کې رنایگانې بنوري
دنغري دود او د بنخمنو اواز

کوچی گامونه تیز کرل.
اوس د چمبی اواز له ورايه اوري.
کوچی خوله شو، په باران کې خوله
پر زړه یې تېره بېره خړیکه شوله.
لږ سانیولی شو، او ولېزېده.
دلبنستی خوږ اواز یې وپېژانده :
(نری باران دی پاس پر لور و یې وروینه
ژورې کورمې ته نصیب راوړې یمه
جانانه ! لاس را کره چې دواړه سره ځونه ،
وه جانانه ! لاس را کره چې دواړه سره ځونه ...)

۱۳۹۴ سرطان لسمه

ملت مي

ملت مي !
تول عمر نپکمرغي، ته په تمه
هر دم شهيد
سرگردانه !
يوازيني، گناه يې داده
چې گومان کوي؛ نیکمرغي راځي
دومره څوک نشته چې يې وپوهوي:
نپکمرغي نه راځي،
راوستل کيږي.

هېواد مې

هېواد مې

لکه د سمندر شپه

بنکلی، ویرونکی

تویانی

او ناخرگنده

۱۳۹۳ جدي اوومه

له تانه بېرته تاته !

له غمه ستړی یمه

ستړی یمه ستا له غمه

له درده مر مه ، زخم تارا کړی

وگرځم وگرځم همدلته راشم

له غم او درده بېرته تاته ژاړم

زما دژوند دغه غمجنه کړی،

له تارا پیل شي راوخرخي ،

راوامې خلي

اوبېرته مې تر تارا وړي

ووايه ستاله لاسه چاته گريوان خیرې کړمه

مجبوریم تاته ، همداتاته گریوان خیری کر مه

دپسرلی پر یوه بنکلی سهار

ستا مهربانه لاسو و کرلم

یو خاڅکي او بنکې دې اوبه راکرې

او

د زلفو وړم ته دې هسک شوم ورته ونڅېدم

یوه غرمه ستا انگو ته لاتو د شوی نه وم

چې ته غوسه شوې او زما خزان وهلې پانه باد یو وره

یوې سرې سیلی پر سر واخیستم

زه رالویدم ، پر یو تم

پر یو خوشبویه ، پر یوه بنکلی پالنگ

ستا پر پکې باندي را پر یو تمه

اوس دې نو خوښه

چې مې مروړې ، که مې کرښې لولې؟

خوزه ستومانه ، زه زخمي

مات شوی

آس مې پر لاره پاتې شوی

بې وطنه يممه ، تری يممه

ستا پر لمن یو خلی سر ږدمه اوستوري شمارم

خوب کې به تاو وینم

چې درته وژارمه ، وپوښتمه

له تانه تللی ، تاشرلی ومه

له تا خپه وم ، تارتلی ومه

اوس نوته غورږ شه چې کیسه ددې ستومانه سفر تاته وکړم.

زما جېلوانې !

ستا دسترگو سپاهيانې مې پر سر ولاړې

زه ستا له جيله تښتيدلی ازلي گناهکار

له ډيرو منډو

پټ پټانو وروسته

ستاتر درشله راغلم ،

چې تاته تيره کړم کيسه ديوه ستري بندي

ستا له زنجيره ستا له بنده همدا تاته ژاړم

له غمه ستري يمه ،

ستري يمه ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تارا کړی

وگرځم

وگرځمه بپا راشم

له تانه بېرته تاته وژاړمه

۱۳۹۰ سلواغه ۲۳

کابل

مرکه

که خوک زما له زړه نه وپوښتي چې،
دهغه چا هېرول، خومره سخت دي؟
چې دې ټول عمر دهغې پښو ته
دعشق گلونه ايښي.
نوبه دا زړه ورته دگل په څېره وغورځوي
او په خدا به ورته ووايي:
(ته څه خبر يې؟)

که خوک زما له زړه نه وپوښتي چې،

دهغو سترگو قهر څنگه زغمې

چې تايې تل رڼو چينو ته

خپل خوبونه ويل؟

نوبه دا زړه ورته له اوبنکو نه اميل جوړ کړي

((ته په دې څه پوهيرې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،

دهغو شونډو ترڅه څنگه څښې

چې تابه تل دخپلو شونډو په باران پريولې؟

نوبه دا زړه ورته دوينو څاڅکي څاڅکي گلاب وغوروي

((چې داسې هم کيداى شي؟!))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،

له نامرادې

له ناکامې مينې وروسته ژوند په څه مانا دی؟

نو دا زخمي شاعر به

ورته په غوږ كې ورو، ورو

د ځنكدن سندر ه و غږوي

داسې سندر ه چې له مينې

له بيلتون

او هېرولونه به

د مرگ د سپينې اوبنې

يو برگ انډې د لمر لويديو په لوري و خوځوي

د لمر لويديو خواته په دښته كې

هالري ليكه

د عشق د ماتې په نامه د مرگ د سپينې اوبنې ورك پلونه دي.

۲۲ اکتوبر ۲۰۱۱،

وارسا - پولند

مزل

په دغه دښته کې چې زه یم روان

هومره سپېره لکه ژوند

همدومره سترې لاره

نه یو شین بوتی

نه دونې سیوری

پر لاره پلونه دوړو کې سمساری

یا یوه کرنه دمار

یوازې سیوری مې ملگری دی لا

او که ما بنام سپوږمۍ راونه خپړي

زه به بې سیوري ، بې ملگری چپرته دمه کوم؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

د اوبو ژرنده

اوبه بهیږي

له ناوې نه ، شرهار کوي

او ژرنده څرخي

غنم په زړه چوي

دگرمو اوږو بوی راځي

ژرنده له گرده ډکه

زه هم ستومانه

لکه ژرنده پر خپل ځان را څرخم

سر مې سپېره دی

سر مې سپین دی

لکه سپینې وړی

په دې پوهیږم ، چې گردجن سر مې بیا نه توریږي
ددې ناوې اوبه مې زړه سروی
خو زما لامده وینستان لا

سپین سپېره دي

لکه وړی

لکه دوریځو یوه سپینه غوټه

او دژوند ژرنده لا راڅرخي

صبر نه پیژني

غنم خلاص شوي

ژرنده گری چېرته خوب وړی دی؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

سیاست

یو ماشوم پلار څخه پوښتنه کوي

چې ستوري خودانې دي؟

پلار ورته وايي:

لکه ستا او ستا دخور وینستان

ماشوم په خپل سر باندي لاس تیروي

او دکوچنی خور په وینستانو پسې مخ اړوي

ماشوم د ستورو په شمېر فکر کوي

دپلار د شونډو له موسکا څخه

سیاست راڅاڅي.

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

بھانہ

بیگاہ پہ خوب کی ستا لہ سترگو خخہ و شرمبدم

ستا سترگی لاهم زما لہ مینی ڍکی

خوزه ویدہ یم

او ستا سترگو ته پہ خوب کی گورم

بیگاہ پہ خوب کی ستا دسترگو پڦغور و سیزلم:

چی شوک مین وی

پر ارامہ بستر نہ پریوخی

خنکہ بی ووایم ، چچی ویی منی؟

زہ ہرمانبام ددی لپارہ

دگلونو پر بستر خلم

چچی گوندی ستا سترگی پہ خوب ووینم .

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

یوازیتوب

په الوتکه کې دخپل یوازیتوب په اړه فکر کوي

چې ستا تر څنگه ناسته بڼکلی پردي

په خواړه خوب ویده شي

او سربې ورو ورو ستا پر ولي دروند شي

ته به ستومانه یې او خوب به درځي

خو گاونډی، راوینمولی نه شي

موسکا پر شونډو ځانته ډاډ ورکوي :

یوازیتوب کله په خوب تېرېږي ؟

یوازیتوب کله په خوب هېرېږي ؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

مورته سرود

موري روان يمه، دعا غوارمه
ته نه يې، چاته سترگې وارومه
موري لاس راکړه، که نه غورځمه زه
اوس، چې پخپلو پښو گرځمه زه
موري لלו غوارم، زنگون غوارمه
د سرگردانه روح سکون غوارمه
خوب مې لیده چې ستا پښې ورکې وي
موري! له باغه مو منې ورکې وي
خو پاستي ايښي او يو خودستکی
په سيخ مې سوې وې وړې پاپکی
ته سرگردانه وې ستومانې موري
له تناره سره حيرانې موري

مورې رنخوره وې په خوب مې لیدې
زه چیرې بوخت وم ته مې نه یادیدې
نیمه شپه راغلم اسویلی مې واوړید
زوی ته مې خیر کړې ! ستا ځگیروی مې واوړید
مورې شاعر (کاروان) دې یادراوړی
درمند دعطرو ورنه بادراوړی
مورې ستومانه یم ، خسته یم مورې
مورې ویریرمه ، خپه یم مورې
چاراته ویل ، چې نور د مینې نه یې
له زړه لویدلی ، ورک له سترگو ښه یې
مورې داغم به اوس په چا ژاړمه
ته نه یې چاته سترگې واړومه

۱۳۹۲ - ثور - ۱۸

کابل

ستا ترکلیزی یوه اونۍ وروسته

نن شپه مې رگ رگ کې یو اور غځیږي
لکه ستا سترگو ته چې نیغ درگورم
د سندرغاړې خوږ نظر زما په سترگو خښ دی
د نیم تیاره او نیم رڼا خراغ تر چترلاندي
دیو غزل له ترنم سره هوا ته وځم
دهار مونیې له ستوني ستا د نیم کښو نظر ښکلا اورمه
د گیتار تار مې لکه ستا موسکا
د زړه پر کوڅه لار تیروي

او پر تبلہ چي گوتې ناخي ، لکه تہ چي خاندي
پر پيالہ شنه لمبہ راتا وشي لکه ستا د کمييس بلہ جلوہ
بهر باران دی ، برسات چيغې وھي
خدايزہ چي دومرہ لري
داستا د زلفو ورم خنگہ راغي ؟
باد او باران
غزل او اور د پيالې
تول سربدالہ ناخي
داستا د عطرو نشہ چيري دہ ،
چي و مرم پسي ؟

۱۷۔ حمل ، هندوستان

نن (د ۱۳۹۲ کال د عقرب پینځمه) د غزني په اندرېوکې پروړا چاودنه وشوه او تر شلوپورې
بښخې، ماشومان او ورابانې یې په وینو او خاورو ولپل.

هرڅه دواک لپاره !

له سوری، داریا سره یو سور لاس په نکریزو پروت دی
او

د وړوکی پر اوږه د پاولي سیوری بنوري
خړ،

په خاورو پروت، د وینو وچ ډنډوکی
له کلي وراه راوتلې،

یودر وند آواز ،

یوه تیاره

اونور هېڅ...

دیوه بنار

نه

دخو بنارونو ، په محل کې لا یو خو بناغلي

د سیاست کرنې کارې .

خبريال بیره لري ...

سم خبر کوم دی ؟

وايه خومره مړه دي ؟

(مرگ) د سگریو په لوگیو کې په فکر بوخت دی

(واک) خومره خوږ دی ،

په غوږونو یې غږ خوږ لگیږي

یاد

ما شو متوب نه هیبریری ،
ستاسو به یادی وی هغه شیبی هم
چی مور به ورو ورو په خواره اواز کی
دالاهو او سندریزو لولوگانو پر خپو لاهو کړی
د خوب او وینبې په وروستی پوله کی
دمور غبر داسې راته
لکه له غره نه چې سندر ه وی د باد پر اوږو
یا د سپوږمی چوپتیا ته پته د غونچې خدا
ووا یاست ! چاته داشیبه یادیری ؟
ما شو متوب نه هیبریری .

۵ عقرب ۱۳۹۲

نوروز ته سرود

له بامي بلخه راپاخه ، دنوروز دسهار باده
پسرلی د عشق را خور کړه له زاره ام البلاده
دهېلمند مسته خپه شه په لرغوني سيستان و اوړه
د کابل ارغوان بڼکل کړه ، دباگرام هوا کړه بڼاده

پرسرلورې هري و اوړه ، چې گذر په اصفهان کړې
بخاراته وړمه يوسه ، چې پرواز پر بدخشان کړې
دسوما په باده مسته ! د(سدي) د جشن ياده
له بامي بلخه راپاخه ، دنوروز دسهار باده

له (گنجه) ترا باسينه ، له گنگا تر سمرقنده
له قونبي ترفراه روده ، له لاهوره تر خجنده
د زلمو دي اتنونه ، د بڼايسته پېغلو نخاده
له بامي بلخه راپاخه ، دنوروز دسهار باده

نوی کال دی ، نوی ژوند دی داقبال ستوری بلند دی
ددانی نوی پیوندی ، ددهقان خاطر خرسندی
ترپنبولاندی سبزه ده ، پاس د عشق نوی هواده
له بامی بلخه راپاخه ، دنوروز دسهار باده

سمنگ دې شنه قدم ته ، هفت مېوه د سپرلي دم ته
قزاقی سمندې زین کره ، راشه بیا قرغزی چم ته
چې بیا یو کرو سره زړونه ، لویه سوله کره بنیاده
له بامی بلخه راپاخه دنوروز دسهار باده !

زما د خوبونو غلي ته!

هر خوار لسم،

چې سپوږمۍ پېغله شي

او

پلوشې يې ورو ورو و مينځې

زما د زرگي تږې،

جل وهلې کړکۍ

شپه چې چوپتيا خوره شي

او دهندارو حافظه وينه شي

ته هم راوځليږې

زما له ستومانه سترگو خوب يوسي

گرانی !

که د سپوږمۍ له رڼا گانو څخه درمند جوړ کړم

اوستا پښو ته یې دانه دانه دروشیند مه

که د سهار له چینې څاڅکي څاڅکي ستوري ټول کړم

چې ستا د غاړې هار شي

تاته سپوږمۍ باندې قسم درکوم

ووايه !

بیرته به مې سترگو ته خوبونه راوړې؟

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

مننه!

د ترافیک کا کا دلاس تودوخه

لکه د پلار په خپروه

چې بی ماشومه واته نه پورې ایسته

له واته نه پورې بی په موسکو شونډو منډې سره

د کتابو کخوره ونخیده

او

د سپین ټیکری پیخکه بی داسې باد ته و خوئیده

ما وپل

مننه کوي

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

خبرونه

سپی

ستومانه د دیوال سیوری ته وغخیده

نن خو چاودنې

اوډیرې ډزې وشوې

ګڼ خلک ووژل شول

خو ده

هیچا ته ،

ان لا غیلي نه و
دخدای مخلوق بی خورولی نه و،
سپی دیواله ته ډډه وو هله
په خبرونو کې چا ونه ویل
چې وسله والو څخه زیات
دسپی وجدان ارام دی.
هره ورځ موب نه داسې ډیر
د خبرو سرتکي هېر پاتې وي.

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

هاغې تللي ته سرود

يوه ورځ وه ، موره دواړه په سفر باندې روان شو
زه او ته غاړه په غاړه په سفر باندې روان شو

يوه ورځ وه ، ما ژړلې سړمې ستا پرولي کېښود
ستا په سترگو کې چې ورک شوم دا جهان مې واړه پرېښود

يوه ورځ ته شاه ميرمن وې ، زه يوازې ستا پاچا وم
پاچانه وم ستا بندي وم ، بدو سترگو نه پناه وم

يوه ورځ وه ، موره ستري له دې دومره ډيرو خلکو
لاس په لاس دوه اوبو وړي له دې دومره ډيرو خلکو

يوه ورځ وه ، عاشقان وو عارفان وو ، زه او ته وو
د زاړه ښار په کوڅو کې سرگردان وو ، زه او ته وو

یوه ورغ وه ، په زیارت کې تررنګینو جنډولاندې
تاستومانه نظر کېښود زما پرسترې گوگل باندي

یوه ورغ وه ، ستاله سترگو خخه اوبنکې راروانې
زه حیران درته ولاړوم ، ستا وې زلفې پریشانې

یوه ورغ وه مادي سترگې په خپل رغوي کړلې وچې
تبرک و ستاد عطرو ، مادي اوبنکې کړلې پټې

یوه ورغ وه ، ستا داوبنکو دوي سکې وې زما په جیب کې
زنګیدم ستا پر پاولیو ، شرنگیدمه ستا پایزبب کې

یوه ورغ وه ، ستا پر ژبه دغوسې سندرې شنې وې
زه دې اورته وم نیولی ، ستا په سترگو کې لمبې وې

یوه ورغ وه ، تانیولی وم په غلا دخپلو اوبنکو
په تاوان کې وم درپاتې دڅو سپینو تلوو اوبنکو

یوه ورغ وه ، راسره وې ستا داوښکو وږمې ډیرې
ما انکار کولی نه شو ، چې کرم سپینې سکې هېرې

یوه ورغ وه ، ما راټول کړل خپل خیالونه او فکرونه
د ښکلا په چینه وللي زما رانه غمې شعرونه

یوه ورغ وه ، ما راوړې ترانسې وې او سندرې
د عشق روڼ دریا ب نه وتې مرغلرې مرغلرې

یوه ورغ وه ، ما راوړې د زړه غږ نه مرجانونه
تصویرونه په لفظو کې گلابونه گلابونه

یوه ورغ وه ، ستا پښو ته مې دا هرڅه نذرانه کړل
ستا داوښکو په تاوان کې مې داټول دانه دانه کړل

یوه ورغ وه ، تا ویلې زما خیالونه پکار نه دي
زه د ژوند شین غمې غواړم زما لفظونه پکار نه دي

یوه ورغ وه ، چې داوښکو په تاوان کې دې غوښتلم
بنديوان دخپلو زلفو په زندان کې دې غوښتلم

یوه ورغ وه ، زما په لاس کې غزلونه مړاوي شوي
د سندرو نغمې مړې وې ، سرودونه رژیډلي

یوه ورغ وه ، زه نور هیڅ وم بې سروده بې سندرې
ستا پر حسن غبار ناست و دبېلتون دې کړې خبرې

یوه ورغ وه ، قیامت نه و ، لمر ختلی و اسمان کې
زه لامر نه وم ، ژوندی وم لاهم ورک وم پخپل ځان کې

یوه ورغ وه ، چې ته نه وې ستا په عطرو پسې مړوم
شرمیدم له خپله ځانه ، ستا داوښکو په غلا پړوم

یوه ورغ وه ، ستا غرنه و د زاړه ښار په فضا کې
زه یوازې وم بې سیوري څه و مات زما په اروا کې

یوه ورځ وه، عاشقان وو عارفان وو خو ته نه وې
زه او روح مې په کوڅو کې سرگردان وو، خو ته نه وې

یوه ورځ وه، زموږ مینه بس یو خوب غوندې په یاد وه
زما او ستا کیسه چې وړې دیلتون د ژمي باد وه

یوه ورځ وه، تا په خوب کې راته وپل چې ژوندون څه دی
ما ویل دومره اوس پوهیږم، چې مرگی تر بېلتون بڼه دی

۲۴ اکتوبر ۲۰۱۱

وارسا، پولند

(هېڅ) نه شته!

یوه موده مې ستا له سترگو څخه لرې ژوندون وازمویه
او ایله پوه شومه چې (هېڅ) څه مانا؟

هره شپه ستا دسترگو بڼکلي اللو ژاړم
هرسهار مرگ ازمویم، ستا له ترخې نشتې سره
ته دې په خپلې ها یوازي، ها تیاره خونه کې
همداسې غلې

دلمانځه په ځای کې خوب وړې یې
اوزه پوهیږم چې تراوسه مې په خوب کې وینې
ترهغو (هېڅ) نشته ، مانا یې نه شته
ترهغه پورې چې ما خوب کې وینې
او ترهغو چې
زما هر شعر

ستا په نوم پیلېږي.

۱۳۸۹ دوی

هېر يادونه

داسې يې چې مروړي بنکلا څه غواړي
زړونو نه دا روې بلا څه غواړي
راشه چې دې سترگو څخه وپوښتم
دومره ډير غمونه له ما څه غواړي
هره ورځ سرو نه دنېمار خوله کې
خلک خبر نه دي پاچا څه غواړي
مه پوښته دا توندي توپاني څپې
شگونه ، له جوړې دنيا څه غواړي
مادې هيرې کړي دي خوږې سترگې
رامې شي خوبونو ته بيا څه غواړي
ولاړه شه يادونو ته او وپوښته
تيره ، هيره مينه له تا څه غواړي
کله چې لېوال په زړه دروگرځي
دومره يې درواخله چې دا څه غواړي

۱۳۸۹ ، ليندۍ ، ۲۲

وات

پر سپین گردی ډبرین مېز باندي قهوه او خواړه

خپې خپې دیو آرام ترنم

او تر هندارې بهر

دیوه لوی بنار ، یوه خوځنده زورمنه کوڅه

دوات پرځنده یو بوډا دساره باد څڼو ته گوري او گیتار غږوي

منی راگله دی سرې او ژیرې پانې اوري پروات

یوه جوړه تروني لاندې یو دبل سترگو کې ډوب دي

کله کله یوله بل څخه مچکې اخلي

یو سپری خپل ساعت ته وگوري ، گامونه پسې لاجتک کړي

او یو ماشوم له خپلې مور سره لگیا دی په خوږه مرکه

یو خراغ سور شي او بل شین شي ، ډله خلک له سرکه تېر شي

زه او قهوه
چتک سپی او ساعت
هاخوا بوډا او گیتار
هلته زلمی او نجل بی
بل خوا ماشوم او مور کی
هر یو له (بل) سره بوخت
خینی پر ژوند تیریری
پر خینو ژوند تیریری
یو خراغ سورشی او بل شین شی ، ډله خلک له سرکه تپر شی .

مسکو

۲۰۱۲ د اکتوبر اوومه

دا می غر دا می شودیاره

د کپردی، په پېخول غوته

گلابی خادر ریپری

ناوې لری لاری خاری

په کندهو دوپې بنکاریپری

زرکه کت کت په خندا شوه

سلایبی بی کپه لمده په نری ژبه

گل غوتی، ته بی دسترگو لکی، وکپری

غورگی بییا ورته نری، کوخی، کپری سمی

لرپه تریو تندی بی وویل:

شال بی بنه نه دی راوری

ورانوي دکمخو ولونه.
دماشوم خوندي خپ خپ شو
غلی ناوي ته ورکوړ شو
بوډی، نیا ورته غوسه شوه
لرې ورک شه! خونده کیه
خه پسیرې لکه بنځه
خه دادا ته دې نارې کره
اوس به راشي ورا له کوزه
کورت لانه دي سرویل شوي.
گل غوتی، شوه غلې موسکه
ووړ زړگی یې په درزا شو
تردری، لاندې نری، خوله شوه ماته
خدايه پزل! خدايه رحم!
چې دادا راخبرنه شي
چې لاپه لار کې نه وي!

زرکې سترگه وو هله
له کېردي، نه ووتله
گل غوتی، دناوې دود کمیس اغوندي

د کېردي، په پېڅول غوتېه
ګلابي خادر رپېرې
د بوډی، نارې سورې شوې:
هلی! خاورې مې په سر شوې
ناوې نشته په کېردي، کې
گل غوتی، وره مرغی، شوه
په اسمان کې یې درګورئ
یا اوبو کې بنا پیری، شوه
له څپو سره پناه شوه

هلته برد کنډو شاته
باتور بریت په گوتو تاو کرل
بنکلی ناوې نه یې خوله په مینه غلا کره
گل غوتی لا ریپدله
له جانانه یې غیر تاو کره
آس په پونده دوړې باد کرې
د سیند غاړې ته ورکوز شو
د خم ونو کې پناه شو
باتور غلي غلي وویل
شپه به تیره کرو ځنگله کې
سبا اوړو له تور غره نه.

ورا روانه ده په لاره
زوم په آس باندي خوب وړی

په نکریزو یې سره ږیره
باد ته اوړي لکه سپانده
د آس زین لاندې یې پته
صدفي بنايسته لکړه

د کبردی، په پېخول غوټه
گلابي خادر رپیږي
په دادا زلزله گډه
دولور میږې میراتې
اوبن اینده پروت په یو اړخ دی
تغاره دکوروتو سپینه
د تودو جوار یو شکورته
کا کلی، چرگه نښتې
خره خره ورته ولاړه

تورو غروکې نری لاره
د آس پوندې پولادي دي
ناوې سره لاسونه ايښي
د زلمي مين په غاړه
گلسرک په کمره ناسته
د سونگوري په بوی مسته
چغ چغاکې داسې وايي:
په للميو باران اوري
دامې غردامې شودياره
دکوچانو ناوې ولاړه.

۱۲ وری ۱۳۸۹

ورک غمی

د شپېتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی

تور دی ،

سور دی

یا شنیلې دی

دې وطن کې کوم غمی دی

د کافرو مسلمانو پرې دربی دی

په تخت ناست دی ، یوسړی دی

هره ورځ ورته راځي سل - سل سرونه

څه بې بنځې ، څه سپین ږيري

څه بې ځوان څه ماشومان دي

ورته ژاړي ورته خاندي .

شل بنا ماره پری راتا و دی
پاچا ژاپی وایی اوردی
دکوم غت کافر له کوره
رالوتی کوم توپان دی
پر سرونو د بنا مارو اریمی دی
د شپیتو بر پخو ورخ په ورخ کمی دی.

د وطن خلک چیچلی ، لیونی، توری بگوې
نیم یوه بنا مار ته تللی
نیم دبل پر ملا سپاره دی
د ملتان دیو وریلی
اصفهان ته تنبیدی
د عربو کوچه گراغلل
تور جوگیان له هندو ستانه
تاویزونه ، طلسمونه

دوطن خلک بنگساره
خپل بچی په تورو وژني
خپلې بنځې اوسپين ډيري
خپل زلمي ډاري په ډارو ،
پتي خان زخمي په تورو
هر يو يار يې اکرمی دی
دشپتو بر پڅو ورځ په ورځ کمی دی .
رابيا هم ليونۍ شوې
دپتي بچی يې وويسته له گيلې
هلی گورئ ! ليونۍ ته
خپل ماشوم ډاري په غاښو
ددیوبند پېريان پرې ناست دي .
(راجا) سپور په دنګ بيهان دی
دسره اور گورزیې په لاس کې
د(پنجاب) په ننگ راغلی

(کوه نور) کابل نه غواړي
پاچاریرېدي ، پاچارې
لوی بنامار نه د سرونو امان غواړي
لوی بناماریو لوی کوډگر دی
له پاچا نه غمی غواړي
پاچا خپله برخه غواړي
وزیر خپله برخه ژاړي
(کوروش) بیا توره ایستلې
له (ساکانو) کسات اخلي
سریې ډنډه وینو کې خاندې
کندهار پاچا نه غواړي
پاچارې - پاچاریرېدي
دوطن دخلکولاس کې
راشنې شوې لس چرې دي
ماشومان حلالوي چې دا کافر دي

د بناماران له خوشالی نه ورته ناڅي
د شیشکو اتنهونه ، د دیوانو د ډولونو څه غربی دی
د شپپتو بریڅو ورځ په ورځ کمی دی .

دیوه کاله زلمی دی
سره ورونه یا تربرونه
د بنامار د کوډو زور دی
یوله بل ریبي سرونه
وايي دا وژنم کافر دی
بل وای : دا هم لوی جاهل دی
ورک غمی چیرته پټ شوی ؟
د بنامار هغه په کار دی
چا ویل د شالیلا غاړه کې پروت دی
شالیلا د پاچا لورده ،
نه ! د ټولو زلمو خورده ،

چیرته لری بند یوانه ،
دبنا مار داپی ترې تاوی
شالیلا غاره ایستلی :
که دوې دي دوې دي ،
کلای بست دروازی دوې دي
په یوه پتې خان وځي
په دابله یې دمور سوې نارې دي
دوطن خلک بنگساره
یوله بل پرې کوي غاره
تور دی ، سور دی که شنیلې دی
زما په غاره پروت دغم داور غمی دی
دشپېنتو بریڅو ورځ په ورځ کمی دی .

۲۱ سرطان ۱۳۹۲

یادونه: پرهمدی زمکه دگران نذیر احمد نذیر شعر تردې پخوا لیکل شوی دی.

افغانستان

غنم لوغوندي بڼايسته يې د هيرمند رڼه خپه يې
اې زمور افغانستانه! د مورکي دخولې کيسه يې

داوزبېک ماشوم موسکايې، د تورکمن قرصه رڅپينه
د پامير زيړه هوا يې، د آمو خوږه نغمه يې
له پارون نه را الوتې دناتونو مست شرنگي يې
دمه يې دگل پرپانه ليکل شوې زمزمه يې
د بابال له هسکې څوکې درته گورم راته بڼکاري
غلغله يې، هسک صلصال يې يا خودنگه شمامه يې
له قومونو او بدل شوي دبابا رنگين گيليم يې
د ابي تربي منگي ته د غره غېږه کې چينه يې

دنیلاب په شور دې مینځم، بلوڅي مول کې دې نغاړم
ته ددې ملت د عزم یوه لویه کتیبه یې
ته اتن یې ته قرصک یې، یکه زاردشپون نارہ یې
د ملت د عشق یادگارہ! په سندرو کې تپه یې

ته ودان یې، ته ازاد یې، ته پرون یې ته سبایې
اې زموږ افغانستانه! ته ویاړلې زمانه یې

یوه مړاوي ژمنه

منم چې مرم درپسې

خو

بیا دې نه شم لیدای

بیا دې له تورو سترگو سپینې او بنکې نه پاکوم

بیا په بند ستونې

په نښتې ژبه

ستا د کتو په وړاندې نوم د مینې نه اخلمه

منم چې مرم درپسې

خو ما له خپل ژونده د تېښتې په لار

ستاد ژغورنې په نوم
د ډیرو خولو د بندولو په پار
خان سره دا منلې
چې په لیدو پسې دې و مرم
خو لېدای دې نه شم.

۱۳۸۸ د خیلې ۱۵مه

لڙليڪ

سرليڪ

مخ

۱ ژوند بنڪلي دي!
۶ استازي
۹ پاييزب
۱۴ ڇڙيڪه
۱۵ د تيارې اونور گرداو
۱۸ اور، شپه او مساپر
۲۰ باد
۲۳ بد
۲۵ برزخ
۲۶ رنگ
۲۷ برزخ
۲۸ بپتنيڪه
۳۸ ورڪي سترگي
۳۸ اوله سترگو ورڪ سڀي
۴۳ تاريخ ملنڊي وهي
۴۵ تشه
۴۶ ته اوهره شپه
۴۷ گناه اوويار
۴۸ هغه بنڪلي تللي ورڇي
۵۲ خندا
۵۳ زه خوشال

۵۸ دا به خهوي؟
۶۱ د خپلې کليزې له ويريې
۶۳ تاته!
۶۳ يوه بله عاشقانه
۶۶ بيرغ او ډيوه
۷۰ د شاعر آزار وهلې ته!
۷۲ دغه بې غمه خلک ...
۷۵ املا
۷۷ د ولسمشر لومړي فرمان
۷۸ گوتمی
۸۰ ډايناسوران څه شول؟
۸۳ ډبرې
۸۷ زما جپلوانې!
۸۹ زمزمه
۹۱ ژوند
۹۶ ساړه
۹۷ ستاد کرکې په شپبوکې
۱۰۲ ستاله يادونو سره
۱۰۶ باران باران غزل
۱۰۷ سرچپه
۱۱۱ سنگسار
۱۱۲ د پيړۍ شرم!
۱۱۵ سيگار

۱۱۸	هره شپه
۱۱۹	لمبه ، لمبه نڅا
۱۲۱	شمعه او شیشه
۱۲۳	شپه
۱۲۴	شینشوپی
۱۲۵	غږدې
۱۲۸	د باران په تمه
۱۲۹	غزلګی
۱۳۰	تودوخه
۱۳۳	فلسفه
۱۳۴	قیامت
۱۳۷	شپه او گلغوتی
۱۴۱	گلغوتی ته اووم سرود
۱۴۹	گلغوتی
۱۵۲	ګلبیتونه
۱۵۳	پوهه لاندېمګرې ده !
۱۵۵	کمپاین
۱۵۶	باران ، کورمه ، کوچی
۱۶۲	هېواد مې
۱۶۳	له تانه بېرته تاته !
۱۶۷	مرکه
۱۷۰	مزل
۱۷۱	د او بوژنده

۱۷۳	سیاست
۱۷۴	بهانه
۱۷۶	یوازېتوب
۱۷۷	مورته سرود
۱۷۹	ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته
۱۸۱	هرڅه دواک لپاره!
۱۸۳	یاد
۱۸۴	نوروز ته سرود
۱۸۶	زما د خوبونو غلې ته!
۱۸۸	مننه!
۱۸۹	خبرونه
۱۹۱	هاغې تللې ته سرود
۱۹۶	(هیڅ) نه شته!
۱۹۸	هېریادونه
۱۹۹	واټ
۲۰۱	دا مې غردا مې شوی یاره
۲۰۷	ورک غمی
۲۱۳	افغانستان
۲۱۵	یوه مړاوي ژمنه

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنگپال شخصیت بناغلي (ډاکتر محمد یعقوب پتیالي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له شاعر او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې ددې اثر د پنځولو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مینه

د افغانستان ملي تحریک

دسرو گـلو نـخا وه په خپو كې گلغوتی
غوتی غوتی غوتی وه په اوبو كې گلغوتی

سهار یې پرانیستله چې تنی دگریوانه
همداسې غځېدله موسېدو كې گلغوتی
په سره کمیس كې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوریدلې په لمبو كې گلغوتی
جلوه وه دجنت زموږ پر زمكه گرځېدله
سرکشه ، هسكه غاړه پرېښتو كې گلغوتی
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې دخدای لاس وه په ورمو كې گلغوتی

هغه دې په یادیري؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
دعطرو، درنگونو په پردو كې گلغوتی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**